

73 doğumluyum ben. Ödemiş... Ödemiş doğumluyum. Ödemiş Devlet Hastanesi'nde doğmuşum. Çocukluğum “***” Kasabası'nda geçti. Ödemiş'e bağlı. Böyle Aydın dağlarının kucagında diyeyim size. Bir dağ köy diye de geçiyor bazı kaynaklarda. Güzel bir yeşillik böyle bademleri olan yukarı tepelerinde bir köydü. İlkokulu orada okudum. Ortaokulu da orada okudum. Çocukluğum orada geçti yani. Böyle eskiden hatırladığım sokakları böyle Arnavut kaldırımı tarzında döşenmiş taşlarla döşenmiş sokakları vardı hatırlıyorum. Çocukluğumun geçtiği evin bulunduğu sokak o şekildeydi mesela. Yani her çocuk gibi ben de sokakta oynardım. Böyle şey, akşam karanlığına kalmamaya çalışarak birazcık da babamızdan korkarak hani böyle gelince bize kızmasın fazla kalmayalım sokakta falan gibilerinden. Bir sokak ötede mesela anneanneler otururdu. İşte teyzemle birlikte otururlardı onlar. Kuzenlerim vardı onlarla çok görüşürdük. İlkokulda mesela yaşça bana yakın olan kuzenim 5'inci sınıftaydı ben 1'inci sınıftaydım, o şekilde birlikte gidip gelmiştik bir ara. Sonra o mezun oldu ben tek başıma devam ettim filan. Okulumuz çok güzeldi. Hala daha hizmet veriyor. “***” İlkokul adı. O zaman öğlenci sabahçı grupları vardı işte. Öğretmenimizi çok seviyordum ben. Onunla ilgili de trajik bir şey var hikâye var. Sonrasında anlatırım belki.

Yani başarılı bir öğrenciydim aslında ama biraz herhalde içe kapanık bir yapım da vardı. Şimdilerde tabi onu daha iyi anlıyorum. O zamanlar normal olduğunu belki düşünüyordum. Sonrasında, sonraki yıllarda mesela ortaokul yıllarında arkadaşlarım filan söylemişlerdir bana. Sen hep biraz içe kapanık bir çocuktun filan gibi. Ya mesela herhalde onu ilk duyduğum zamanlar şeydi. Böyle ortaokul yıllarının sonlarına doğru, böyle biraz ergenliğe adım attığımız zaman paylaşımlar daha farklılaşır ya biraz mesela oralarda arkadaşlarım, mesela daha rahat mı diyeyim artık daha böyle özel şeylerini daha rahat paylaşmışlar. Yani ben biraz o halkanın dışında kalmışım. Okulun son zamanlarında hani biraz daha böyle ilişkiler daha derinleşiyor filan ya o zaman mesela hani söylemişlerdi. Biraz böyle ufak ufak onların gönüllü ilişkileri başlıyor hoşlanmalar falan başlıyor böyle erkek arkadaşlarından falan bahsetmeye başlıyorlar. Benim mesela hiç o zamanlar öyle bir şeyim söz konusu değildi yani. Hiç kimseye hani anlatabilmem, varsa bile içimden geçtiyse bile anlatabilmem, birine açılabilmem söz konusu değildi.

Benim için herhalde hep böyle yasak, işte ayıp, söylenmez hani içte yaşanır filan gibi. Ama hani o zamanlar ciddi birinden hoşlanma, aşık olma gibi bir şey yaşamadım. Birazcık böyle, şöyle nasıl söyleyeyim? Daha çok içimde yaşamışımıdır belki, hani kafamdan geçirmişimdir filan ama onun hiçbir zaman gerçek olabileceğini ya da açılabilceğimi onunla hani bir şey yaşayabileceğimi kesinlikle düşünmeden yani böyle bir şeyin olabilirliğini hiç ihtimal

vermeden sadece içimde. Belki de hani arkadaşlarımla bahsettiği o içe kapanıklık tam bu noktadan. Yaşadıysam bile, içimde bir şey hissettiysem hani “onu hani bizimle paylaşmıyorsun” gibilerinden... Belki bir serzenişti.

Nereden devam edeyim şimdi? Okuldan bahsediyordum herhalde aslında. İlkokulda öğretmenimiz isim verebilir miyim bilmiyorum ama “****” adı. Soy ismini vermeyeyim. Çok seviyordum kendisini, öğretmenimizin mesela hiç çocuğu yoktu, evliydi, eşi de coğrafya öğretmeniydi ortaokulda. Aynı kasabada. Ben işte her zaman yani hep çok sevdim kendisini. O da bizi severdi hep görüşmelerimize hani okul bittikten sonra bile devam etmiştik. Liseye başladığımın birinci yılıydı galiba öğretmenimizin bir gün sabah vefat ettiğini öğrendim. İlkokul öğretmenimizin. Ve kötü bir şekilde yani intihar ettiğini öğrenmiştik ama böyle bir şaibeli de bir ölümdü. Banyoda hani kanlar içinde ölü bulunmuş. Hatta bir ara eşinden filan da şüphelenmişti. Hani bir ara böyle ifadesi falan alındı vesaire. Sonrasında intihar olarak geçti sanıyorum kayıtlara. Hep mesela yıllardır düşünmüşümdür “neden böyle bir şey yaptı?” Çünkü o kadar sevgi dolu, o kadar naif, sevecen böyle ne bileyim, tam öğretmen gibi öğretmendi yani. Bizim 80’li yıllarda öğretmen kavramını az çok bilirsin. Mesela o benim için hani travma gibi bir şey yani. Öyle bir insanın, tabi biz çocukken onun hani öğretmen yüzünü biliyorduk. İçinde, özel hayatında neler yaşadığını hiçbir zaman bilemedik. Hiç de bilemeyeceğiz. Öyle bir insanın hani canına kıyma aşamasına gelmesi, hani lisede, gençlik yıllarımızda böyle bir şeye şahit olmamız benim için travmatik bir şey diye düşünüyorum yani. Mesela şu an onu anlayabiliyorum, yaş aldıkça hani ne bileyim ne gibi sorunlar yaşadığını bilmiyorum ama yani tahmin ediyorum belki de hani. Başka bir hayatı varmış demek ki bize yansıtmadığı, gerçekten zor şeyler yaşamış ki böyle bir şeyi seçmiş diyebiliyorum. Ama o zaman tabi birazcık şok oluyorsunuz. İlkokulum böyleydi.

Yani genelde ilkokulda annem babam benim şey, annem ev hanımı babam çiftçi. Bizim işte şey vardı, başka yakın bir köyde toprağımız var içinde böyle küçük bir kulübe filan vardı. Dedemden gelmişti oraya miras anneme. Orayı böyle hep ekip biçiyorduk. Ne bileyim küçüklüğümde pamuk filan ekiliyordu. Patlıcan o tarz şeyler. İşte ne bileyim karpuz. Genelde hani ben kendimi bildim bileli hep çalıştım yani anneme babama yardım etme aşamasında. Bazı zamanlarda öğleye kadar babamın şeyi vardı, motosikleti vardı, bizi götürürdü sabahtan kardeşimle. İki kardeşiz biz bir de erkek kardeşim var benden bir yaş küçük. Öğleye kadar, ne bileyim atıyorum okul başlayana kadar 11:00’a 12:00’a kadar çalışırdık, babam bizi geri getirirdi, ondan sonra üstümüzü değiştirir, işte önlüklerimizi giyer okula giderdik. Bu her zaman olmazdı ama işler böyle sıkılaştığında, hani baharda yazaya doğru yardımcı olmak için tabi biraz

da zoraki giderdik. Öyle geçti yani hep çalışarak geçti. Yaz tatillerinde mesela hiç denize filan gitmemiz, o tarz tatil köyüne gitmemiz, geziye gitmemiz öyle şeyler söz konusu değildi. Hep çalışıyorduk, bahçede hep iş olurdu. Yani böyle bazı arkadaşlar tatili çok beklerler “yaz gelsin şunu yapalım, bunu yapalım.” Benim için öyle çok okul bitiyor hani bir üst sınıfa geçiyorum o güzel bir şeydi ama hani hep bahçede çalışacağımı, tarlada çalışacağımı bildiğim için birazcık da çok beklediğim bir şey de olmazdı tatil. Mesela sonbahara doğru da okul açılacağı zaman annemler işte o kulübe de kalmaya devam ederlerdi. Tarlada, bahçede işte. Biz mesela kasabadaki evimize işte yarı taşınma gibi getirirlerdi bizi yerleştirirlerdi evimize. İşte küçük bir tüp, yemek yapılabilecek kadar ne bileyim işte kıyafetlerimiz, kapacak filan. Bana da şey yaparlardı, sıkı sıkı tembih ederlerdi “ocağı açık bırakma, şunu yapma, bunu yapma.” Biz iki kardeş mesela kalırdık. Ben o zamanlar 10-11 yaşlarında filandım herhalde. İşte basit yemekler yapardık, işte patates kızartması, patlıcan kızartması, işte yumurta, belki makarna bilmiyorum o tarz şeyler. Hem ben işte yemeklerimizi yapardım kardeşimle okula giderdik öyle geçinirdik. Hafta sonu geldiğinde yine şeye giderdik. Bu bahsettiğim eylül aylarında yani yeni öğretim yılı başladığı zaman. Hafta sonu geldiğinde şeye giderdik işte annemlerin yanına giderdik cuma günü okuldan çıkınca. Bu bahsettiğim köyle bizim kasabanın arası bir saatlik, bir saate yakın yol sürüyor belki daha fazla. Bazen kardeşimle hani yürüyerek giderdik, bazen babam motosikleti ile almaya gelirdi. Böyle ilkokul işte bitti ondan sonra aynı şeyde kasabada ortaokul vardı. Ortaokula başladım.

Ya aslında az önce kafamdan bir şeyler geçmişti onları anlatayım diyordum, bir şey konuşurken onlar gelir mi acaba aklıma diye düşündüm ama gelmeyince hani ortaokuldan devam edeyim belki şey aklıma gelirse söylerim yine. Çünkü orada ayrıntı olarak söyleyeceğim şeyler vardı ama inan şu anda hatırlamıyorum, belki birazcık da hani heyecan var hala.

Babam otoriter bir adam, yani şu an hala öyle. Ben şahsen hala 48 yaşına basmama rağmen biraz hani böyle şey, saygı çerçevesinde ve biraz hani çekingen. Her şeyi rahat söyleyemem. Annem hani her şeyimizi yapmaya çalışan böyle aşırı fedakâr diyeyim bir anne. Annemle paylaşımlarımız daha şeydir tabi. Ama şu an mesela artık her şeyimi artık paylaşmıyorum kendisinin yaşı da biraz da ilerlediği için ve babamın otoriter olmasından kaynaklı birazcık böyle endişeli ruh halleri içine çok fazla girdiği için hani benim için de endişelenmesin, üzülmesin diyerek ben şu an mesela çok her şeyimi, çok böyle üzüleceği şeyleri, endişeleneceği şeyleri anlatmamaya çalışıyorum. Ama annemle paylaşımlarımız daha yoğun, daha şey. Genelde şu an mesela onu ben dinliyorum. Çünkü onun böyle, çok böyle şey paylaşacağı kimse yok çevresinde. Bana anlatmayı daha çok şey yapıyor hani ben de onu dinliyorum. Bu şekilde

şu anki paylaşımlarımız ama eskiden beri düşünecek olursak annemle daha şeyim, daha rahatım, daha yoğun paylaşımlar anne kız olarak, ama babama her zaman şey birazcık mesafe, işte temkinli, her zaman böyle bir korku vardı yani şu yaşına kadar da olsa. Çünkü babamda şöyle bir şey var. Bir şey olmadığı zaman onun istediği şekilde hemen öfkelenen, öfke kontrolü olmayan klasik yani, Anadolu tarzı bir şey baba. Mesela küçükken de bizi baya şey, nasıl söyleyeyim, sıkıyönetim mi diyeyim başka bir kelime gelmedi aklıma. Beni mesela şey konularında uyarılmışlıkları vardı küçüklüğümde hatırladığım böyle çok net kafama kazınmış bir şekilde, mesela ergenliğe doğru adım attığım dönemlerde “hani ben seni erkeklerle bir şeyini görürsem, duyarsam bana yalvarma Allah’a yalvar” derdi. O saat, o dakika benim işte okuldan alınma, dayak yeme o tarz şeylerim olma ihtimali çok yüksekti. Ben onun o cümlelerinden anlayabiliyordum.

Kardeşim hani ne kadar hani batıda da yaşasak, hani İzmir’in sınırları içinde de yaşasak herhalde erkek olmanın avantajlarını biraz daha fazla yaşadı diye düşünüyorum. O da hani babamdan çok baskı gördü, işte şey gördü, şiddet de gördük ikimizde. Annem de gördü. Ama o mesela şeyden sonra hani mesleğini edindikten bir süre sonra... O evli şu an iki tane de ikiz kızları var. Hani evlenip çoluk çocuğa karıştıktan sonra onun şeyi biraz daha hani şey oldu babama karşı, daha nasıl söyleyeyim, aynı zamanda hani belki de yapı olarak ben daha naif herhâlde o daha böyle şey erkek olduğu için daha böyle şeydi. Asker aynı zamanda kardeşim benim. Hani onun şeyi benim kadar şey değildi, nasıl söyleyeyim. Hani o daha fazla karşı koyabiliyordu diyeyim. Hani daha iyi göğüsleyebiliyordu. Ama hani çocukluğumuzda ikimiz de hani şey yaşadık yani, baskıyı net bir şekilde yaşadık babamızdan. Hem annem de aynı şekilde. Annem hala yaşıyor öyle söyleyeyim. Mesela en küçük, basit bir şey şu an için olan hani bir yemek sofraya geliyor, hani biraz fazla ısınmış diyelim, o bile bir kavga konusu olabiliyor şu an bizim evde. Annem hani bunun getirdiği travmaları, tedirginlikleri, işte endişeleri yaşıyor. Mesela şu anki paylaşımlarımız bizim annemle daha çok ona yönelik. “İşte şöyle oldu kızım, böyle oldu.” O anlatır ben dinlerim, terapi gibi, en azından konuşsun, açılsın şeklinde. Çocukluğumla ilgili mesela hiç unutamadığım şiddet ile ilgili şeyler var. Bir keresinde kardeşimin sünnet düğünü olacaktı. Bundan sonrasını ağlayarak anlatacağım herhalde kusura bakma. Mesela.... Haaa şeyi anlatıyordum. Sünnet düğünü olacaktı bir hafta sonu. Yemek yiyecektik biz, şey geldi, misafir geldi. Misafir dediğim de kuzenlerim filan geldi, sünnet hazırlıkları var, işler yapılacak, biz de tam böyle yemek yemek üzereydik hani ben kuzenlerim geldi diye oturmam sofraya. Onlarla böyle biraz sohbet ettim şey yaptım filan. Annemler hani gel dediler hatırlıyorum, ben gitmedim fazla da ısrar etmediler, yani çocuk akli tam sofr

kalkmak üzereyken benim aklıma yemek geldi herhalde. Oturdum ben herkes kalktı ben de yiyeyim diye bizimle birlikte sofraya neden oturmadin diye babamdan bir temiz dayak yedim. Yüzüm morarmıştı hatırlıyorum ertesi gün okula gittim işte öğretmenim sordu “kızım dedi gözüne ne oldu?” Öğretmenime dedim ki “öğretmenim düştüm” dedim. İnanmamıştır büyük ihtimalle ama ben böyle bir hafta mor gözlerle gittim geldim okula. Yani mesela bir tanesi böyle.

Bir tanesinde çocuktuk, yani herhalde 9-10 yaşlarındaydım. Arkadaşlarımla birlikte badem ağaçları vardı diye bahsetmişim ya, kasabanın tepelerinde böyle baharda çağlalar oluyordu orada belediyenin arazisi, yani şeyin değil herhangi bir şahsa ait değil oraya çağla toplamaya gittik. Biz her zaman yani öyle gitmezdik zaten de bir arkadaşımız hadi gidelim. Hani bizde çocuk akli onunla birlikte çağla yiyelim diye gittik. Döndüğümüzde babam bizi karşıladı. Dedi ki “niye gittiniz?” Yani hiç kimsenin malından hırsızlık bir şeylik yapmadık yani belediyeye ait bir alan herkes gidip yiyebiliyordu. Gittik yedik diye oradan da dayak yedim. Kafamda değnek kırıldığını biliyorum mesela o gün. Şeyyy burnum kanamıştı, burnumun kanamasını kanyor diye ben şey yapıyordum yüzümü yıkıyordum filan. “Ne oldu” filan dedi. İşte “burnum kanyor” dedim babama, hiçbir şekilde gelip de bakmadı, müdahale de etmedi öyle kendi kendine durdu gitti kanama. Yani bu tarz başka var mı yani bilmiyorum şu an aklıma gelmiyor. Ama var tabi de şimdi anlatmasam da olur. Böyle bu tarz travmalarım var herhalde. Hala herhalde atlatamadığımı düşünüyorum. Ara ara mesela bir terapistte gitsem mi diye de düşündüğüm zamanlar oluyor. Ama bunları çok dert etmiyorum, böyle herhalde anlatırken şey oluyor, zamanla böyle üstü birazcık puslanıyor, kapanıyor gibi oluyor ya her zaman bu tarz şey de şiddet de etkilenererek hatırlamıyorum yani. Belki şu an anlatırken biraz daha travmatik oldu bilmiyorum.

Mesela başka, ortaokula gelebiliriz herhalde artık. Çocukluğum hani böyle baba korkusuyla geçti diyebilirim. Genç kızlığımda öyle herhalde. O zaman için mesela tek şeyim vardı, okuyacağım, işte bir mesleğim olacak ve daha iyi bir hayat şartlarım olacak şeklindeydi. Yani ne olursa olsun okuyacağım, bu vardı yani hiçbir şekilde aksini hiçbir zaman düşünmedim, okula gitmemek başka bir şey filan olabilir mi diye hiçbir zaman düşünmedim. Babam da mesela bu kadar şiddet dolu olmasına rağmen yani bu şiddet doluluğu kullanmak doğru oldu mu bilmiyorum aslında hani çok sevgisiz bir baba değildi, ama öfke kontrolü olmayan bir baba herhalde. Her zaman için şunu söylerdi yani hakkını yemeyeyim şimdi, “siz nereye kadar okumak isterseniz ben her zaman yanınızdayım hani elimden geleni yaparım, işte ceketimi de satarım sizi okuturum” filan. Bu anlayışta bir insandı. O konuda kesinlikle hakkını yiyemem

yani sonuna kadar şey yaptı, yani hiçbir zaman okula gitmemek diye bir alternatif konuşulmadı bizim evde. Ama ben hani her zaman da bana güveniyorlar, ben bu güveni boşa çıkarmamam lazım diye elimden geldiğince hani çalışmaya çalıştım. Her zaman için kardeşim de aynı şekilde hani bizim için bir nevi kurtuluşun okumakta olduğu bir meslek sahibi olmakta olduğunun bilincindeydik yani. Ya ne bileyim işte orada kalsaydık mesela okumasaydık, hani çiftçilik yapmaya devam edecektik belki de. Hani bakıyorduk zaten annem de babam da sürekli her zaman çalışıyorlar, çalışmadan bir geliri yok, zor koşullar hani mahsul her zaman para etmiyor, beklenmedik şeyler oluyor, bir garantisi yok yani. Çok böyle emek sarf etmek gerekiyor. O tarz, yani o hayat tarzından, o hayattan kurtuluş belki de hani onu söylemeye çalıştım. Bunun yanında tabi şey de yaşadık hani. O yıllar ekonomik olarak insanlar bu kadar şey değildi, gelir düzeyleri daha düşüktü, hani kıt kanaat geçinirlerdi deyim yerindeyse, hani biz de öyleydik. Her zaman mesela kıyafetlerimiz şey olmazdı, nasıl söyleyeyim, tam teşekküllü olmazdı. Yani mesela atıyorum, ortaokula başladığımızda bir eşofman hani istiyorlardı, o yıllarda eşofmanımız olmadan beden eğitimi dersine girerdik mesela, ilk haftalarda hocamız, beden eğitimi hocamız haftaya artık eşofmanını al da gel filan gibi böyle.

Bir gün mesela şey, ortaokula başladığım zaman böyle gene sonbahar aylarında, işte ayakkabım yoktu mesela terlikle gitmişim, şeyi hiç unutmuyorum mesafesi baya vardı evimizle ortaokul arası. Başka mahalledeydi. Terlikle gittiğim için başka ortaokula giden tanımadığım, işte uzaktan tanıdığım arkadaşlar benle dalga geçmişlerdi. Terlikle mi okula gidilir filan, onu hatırlıyorum. Şemsiye, şemsiyem yoktu mesela bir gün böyle çok yağmur yağıyordu, yine ortaokulda oluyor bu birinci sınıfta, böyle başıma eşarp bağlayıp ıslanmayayım daha fazla diye o şekilde okula gittiğimi hatırlıyorum. Okula vardığımda bana dediler “ne kadar çok ıslanmışsın filan saçlarından sular akıyor,” “yok yok” dedim “ıslanmadım, şey değil önemli değil” dedim. İşte bir şey olmamış gibi derse girdim yani böyle kendimce şey yaptım. Kendini böyle şey hissediyorsun ya çocuk akli, ezik hissediyorsun, hani yok belli ıslanmışsın filan alınmamış daha hani. Annenin babanın durumu yok belli. İşte bekliyorsun alınsın diye çocuk aklınla. Öyle şeyler yaşadım yani. O yüzden hani mesela o yokluğun her yönünü gördükten sonra “okumam lazım” diyorsun, başka şey yok yani beni kurtaracak, başka bir durum yok. O zamanlar hani şey de öyleydi, okullarda veya genel olarak işte kişiler arasında işte bir ortamda konuşurken yani tek şeyin hani okumak. “Okuyup bir meslek sahibi olsunlar, hani bizim yaptığımız çiftçilikte şey yok, hayat yok, şey yok, bu yok işte garanti yok” filan gibi.

O zaman için hani tek şey olarak başka alternatif yok, tabi ki meslek sahibi olacaksınız diye böyle bir anlayış vardı. Hem yakınlarımız, işte akrabalarımız işte öğretmenlerimiz olsun. Biz

de aynı şekilde bu anlayışla yoğrulduğumuz için yani o yokluk, mesela bilmiyorum başka kişileri şey yapar mıydı, hani engeller miydi ama beni hiç engellemedi yani. Öyle bir şey hissetmedim içimde, daha da belki de kamçılardı yani. Daha çok çalışmam lazım, daha iyi çalışmam lazım filan diye düşündüm hep. Orta bir de böyle hani biraz böyle yokluk hissiyatları ile başladım, ondan sonra işte devam etti, işte aynı kasabadaydı zaten hani dediğim gibi biraz mesafe vardı arası. Öğlen gidiyordum işte akşam çıkıyordum filan. Sonra biz de yoktu şeyde, oturduğumuz kasabada, Ödemiş de vardı, bir de yakın bir kasabada daha vardı ama oranın eğitimi birazcık iyi değildi hani üniversite sınavlarında çok fazla şans verilmiyordu. O yüzden babam “***” lisesine yazdırmanın yollarını aradı beni. Onun için de mesela çabalamıştır sağ olsun. O zaman için mesela şey ikametgâh belgesi yeterli oluyordu. Ama hani oturduğumuz kasabadan ikametgâh çıkartırsak o dediğim diğer kasabadaki liseye yazılabiliyordum. Ama köydeki evden bir ikametgâh çıkarttı babam muhtarlıktan oradan Ödemiş’e gidip geliyormuşum gibi, gidip geleyim gibi. O mesela işe yaradı “***” lisesine onun sayesinde yazılabildim, ikametgâh belgesini o tarlamızın olduğu kulübede oturuyormuşuz gibi gösterdi muhtarlıktan aldı bir tane belge. Ben mesela o zaman bunun çok böyle farkında değildim ya da biraz da böyle şey, kıvrımayı şeyi beceremiyordum belki de. İşte yazılmaya gittik biz şimdi hani bizim köyden gelen bir şey olduğum için, öğrenci olduğum için dediler ki “müdürle görüşeceksiniz,” ondan sonra yazılım, okey verirse hani sizin şeyinizi kaydınızı yapacağız. Biz çıktık işte müdürün yanına, anlattı babam, baktı işte belgelere filan işte bitirme şeyine filan baktı herhalde. İşte o zaman ben takdir filan almıştım ortaokulu bitirirken, genelde hep takdir teşekkür alırdım.

Mesela hem gelmişken orta bir de ilk dönem teşekkür almıştım, birkaç puanla takdiri kaçırmıştım herhâlde, o zaman o şeyler çok önemliydi takdir, teşekkür belgeleri. Babam mesela bir akşam bize gelen konuklarla, misafirlerle konuşuyordu. “İşte okutuyoruz ama yeteri kadar çalışmıyorlar, işte teşekkür belgesi aldı takdir alamadı” filan diye. Onlar da dediler ki “işte çocuğun elinden o kadar gelmiş, yani niye şey yapıyorsun, çocuğun üstüne niye gidiyorsun, çalışıyorlar işte senin çocuklar çalışkan” filan gibi. Araya bunu da ilıştireyim. Orada mesela bunu duyduğumda hani ben yeteri kadar çalışmıyorum, başarılı değilim şeyini yaşamıştım, endişesini yaşamıştım. Genelde böyle şey oluyor orada herhâlde onu hissediyordum, hani babamın bu söylediği her zaman doğru, hani demek ki ben çok çalışmıyorum hep kendimde görüyordum eksikliği, öyle bir ruh hali içinde çalışıyordum. Şimdi şeye geleyim, lisedeki kayıt aşamasına geleyim. Neyse, müdür bize şey verdi, okey verdi dedi ki “tamam, kayıt yaptırabilirsiniz işte burada mı oturuyorsunuz sürekli” dedi. Babam da işte “evet” falan filan

cevap verdi. Sonra aŒađıya indik biz kayıt yapıldı, biz o zaman için küçük bir hediye anlamında üzüm götürmüŒtüğ müdüre bahçeden, yani Œey belki yardımı olur filan gibilerinden bir Œirinlik olsun Œey diye. Sonra dedi ki babam “bu üzümü müdür beye götür” dedi bana, “ben burada bekleyeyim seni” dedi. Ben Œimdi kayıt yapıldıktan sonra tekrar müdür beyin odasına çıktım dedim ki “bizim bahçeden size üzüm getirmiŒtik” dedim. Verdim iŒte güldü filan müdür bey böyle. TeŒekkür etti sonra dedi ki “siz her zaman köyde mi oturuyorsunuz burda mı oturuyorsunuz” dedi. Ben de gayet tuhaf bir Œekilde “hayır dedim, kıŒları kasabada oturuyoruz” dedim. “****” kasabasında, yazları dedim sadece köyde oturuyoruz” güldü bana böyle verdiğim cevaba yani doğru cevap kıvırmadım yani. Ama kaydı geri de almadı. Dedi ki “tamam” dedi. Güldü iŒte. Geri çıktım odadan, ben mesela orada büyük bir Œey yapmıŒım, kaydı geri de alabilirdi yani sonuçta. Biz orada ilk söylediğimizde yalan söylemiŒ olduk. Yalan beyanda bulunmuŒ gibi bir Œeydik yani. Evet, orada oturuyoruz ama her zaman orada oturmuyoruz sürekli yani ama belki de hani doğru bir Œekilde cevap vermem müdür beyi durdurmuŒ olabilir, hani kaydı geri almamıŒ olabilir o yüzden diye düşünüyorum.

****” liseye baŒladım. Lise tabi ÖdemiŒ’te olduğu için servis vardı kasabadan. İŒte lise ve diğer dengi okullara gidenler, kızlar servisi ve erkekler servisi ayrı ayrıydı. Ben de o servisle gidip geliyordum. İki sene öyle gittim geldim. Sonra birinci sınıfın iŒte yaz mevsimine doğru okullar kapanmak üzereyken hala böyle iŒte servisle gidip geliyorum. Ama Œey, babamlar yine Œeye taŒındılar, tarladaki kulübeye taŒındılar. Biz de iŒte hafta sonuna doğru, yine okuldan çıkıŒta oraya gideceğiz, ama bu defa ÖdemiŒ’te liseden çıkıp iŒte servise binip belli bir yol güzergahında ortada bir yerde, o köye yakın bir yerde bir noktada ineceğiz, babam bizi orada motosikletle almaya gelecek oradan tarladaki evimize gideceğiz. İŒte o gün cuma günüydü. Çıktık, iŒte babam bizi aldı, motosiklete bindik kardeŒim babamın arkasında ben de kardeŒimin arkasındayım. Böyle asfalt yolda gidiyoruz. Bir ara böyle bir Œey oldu, babam böyle yol kenarına doğru iyice yanaŒtı, ben böyle motordan kaydım, yan oturuyordum iŒte formam müsait olmadığı için yan oturuyordum. Ben motordan düŒtüm böyle bir takla attım, kafam Œey oldu asfalta çarptı kanamaya baŒladı falan. Babam fark etmemiŒ bile. Œey, devam ediyor böyle, kardeŒim demiŒ “ablam düŒtü” filan diye, ondan sonra geldi baktı, benden kanlar akıyor ama bilincim Œeyim yerinde bir sıkıntı yok. Babamda da bir Œekilde ehliyet yok, yani o yüzden biraz panik oldu, beni eczaneye filan götürdü. İŒte tentürdiyot ve pansuman yaptılar orada. Sonra anneannelerin evine geldik iŒte eczaneden sonra. Dedi “iyi misin?” O gün biraz çok endiŒeli geçti, bana bir Œey olacak diye Œey yaptılar. Bir de hani kendisinin ehliyeti yok, hani sıkıntı filan olacak diye neyse ki bir sorun olmadı. Kafamda mesela hala o günün hatırası hala öyle Œaçta

derim sıyrılmış oradan saç çıkmıyor. Orası “L” şeklinde açıklık var. O günün şeyini hala kafamda taşıyorum, hatırasını diyeyim. Sonra bu kaza babama yeni bir karar aldırttı. Dedi ki böyle gidip gelmeyle olmayacak, sıkıntı olacak, biz Ödemiş’e taşınalım. Bizim çocukluktan beri hani doğup büyüdüğüm ev diyeyim, evimizi sattı kasabadaki, Ödemiş’e taşındık. Daha doğrusu ilk önce orayı kiraya verdi, biz Ödemiş’e taşındık, daha sonra iki yıl sonra filan satıldı galiba o ev. Ödemiş’e taşındık. İkinci ve üçüncü seneyi, lisenin ikinci ve üçüncü senesinde Ödemiş’te yaşadım. Benim için, kardeşim de Endüstri Meslek lisesine yazılmıştı, oraya gidip geliyor, babam da hani tarlaya, bahçeye Ödemiş’ten gidip geliyor. Annem gidiyor bazen. O bizim için daha konforlu oldu tabi, öğlenleri yemek yemeye geliyorduk eve. Daha iyiydi. Sonra lise ikinci sınıfta, mesela şeyi hatırlıyorum, matematik dersinden çok zorlandığımı, ilk defa bütünlemeye, bütünleme değil de birinci dönem sonunda zayıf getirmiştım karneme. İlk defa öğrenim hayatım boyunca o beni mesela çok etkilemişti. Kendimce çok çalışıyordum ama galiba anlayarak çalışmıyordum. Belki de akıllı çalışmıyordum, belki de böyle yol gösterenim yoktu hani herhalde. Belki böyle ufak tefek şeyler yapılırsa, müdahaleler yapılırsa daha iyi, daha akıllıca çalışabilirdim, daha verimli çalışabilirdim. Çok vakit ayırıyorum ama sonuç şey oluyordu, iyi olmuyordu yani o çalışmaya. Bulduğumuz apartmanda benim sosyoloji öğretmenim vardı, oturuyordu, aynı zamanda onun kızıyla gidip geliyorduk mesela onla arkadaşlık ediyorduk.

İlk şeyimi, ilk aşkı diyebileceğim kişiyi lisede tanıdım. Lise 2’deydi galiba. Sonra o platonik bir aşkı tabi. Sadece işte böyle sohbet etmekten hoşlanırsınız, görünce heyecanlanırsınız filan, o tarz şeyler. Lise 3’te de aynı sınıfa düşmüştük çok mutlu olmuştum ben hatırlıyorum. Ama hani hiçbir şekilde bir şeyimiz olmadı, babamdan tabi kesin bir şekilde nasihatlı olduğum için ya görürse duyarsa ne yaparım diyerekten. Hiç öyle gizli saklı buluşmadır, görüşmedir, işte birbirine açılmadır, o tarz bir şeyi hiç yaşamadım, hiç olmadı yani. Sadece bir gün şeyi hatırlıyorum, ben evden öğlen arası yemekten dönüyordum, o da beni gördü işte beni bekledi birlikte liseye kadar yürümüşlüğümüz var. Tek yaptığımız şey bu. Onu mesela hiç unutmam. İşte böyle... İşte çok çalışarak geçti. Matematiği şey yaparak, sonra şey oldu, matematikten böyle biraz zayıf alınca hafta sonları kursa gidiyorduk, okul kurs açıyordu. Ona gitmeye başladım, o birazcık daha bana iyi geldi hani. Birazcık daha matematikten mesafe kat ettim. İşte fizikten, kimyadan da gidiyordum onlar iyi geldi yani durumumu da birazcık iyileştirdi. Mesela şeyi anlatayım, lise 1’de şey, şimdi aklıma geldi. Böyle şey, büyük kalabalık bir sınıfa düşmüştüm. Sınıfta üçerliydi böyle sıralar. Sıraya üç kişi oturmak zorunda kalırdık, ilk böyle bir ay böyle geçti. Mesela sıra arkadaşlarım tarafından böyle istenilmediğime dair şeyler

yaşamıştım mesela. Sıranın en kenarına kadar böyle itilirdim köyden gelmişim hani şey, şehirli çocuğu değilim anlaşılıyordu herhalde. İşte böyle sözlü şeyler, tacizler. Sonra şeyi hatırlıyorum, matematik sınavı olmuştu, herkes dökülmüştü şeyde, lise 1’de. Ben de hani herkes böyle çoğu kişi üç dört almıştı geçer not 5’ten başlıyor ya. Ben işte iyi kötü 5 almıştım, o kötü şeyi görünce sevinmişim yani ve o beni taciz eden sıra arkadaşlarım o 5 aldığım için, o iyi nottan sonra herhalde bana saygı duymaya başladılar. İşte sen nasıl çalıştın nasıl yaptın gibi benle iletişim kurmaya çalışmışlardı, onu hatırlıyorum. Sonra şey oldu, biz İngilizceydi yabancı dilimiz, onların yabancı dili Almancaydı. Sonra başka bir sınıf oluşturuldu o sınıfa geçtik, orada devam ettik, orada daha arkadaşıl, daha samimi arkadaşlarım oldu yani. Orası daha iyiydi benim için. Böyle şey, herhalde biraz kendini gösterememek, kendini ifade edememe herhalde derslerde de birazcık şey yapıyordu. Kendimi ele veriyordum o yönde hani böyle “****” olduğum için bazı şeyler beklenmez ya kişilerden, hani o performans beklemesiniz sonra görünce şaşırırsınız, böyle ufak tefek bazı ona dair şeyler yaşamıştım. Mesela edebiyat öğretmenim işte bir sınavdan 7 almıştım, benden hiç beklemiyormuş, onu da itiraf etmişti mesela söylemişti hani “sen hani ben senden o notu beklemiyordum hani baya iyi bir kâğıt vermiştin, işte iyisin falan filan.” Böyle şeylerim var birkaç tane böyle.

Yani herhalde o yaşına kadar da olsa olması gereken o. Hani sen böyle hani çok net söylenmemiş olsa da sana gösterilen hani muamele diyeyim, işte yaşadığın çevre filan hani hiçbir şekilde rahat hareket edemezsin, işte her şeyini böyle etrafıca konuşamazsın, işte hep böyle kendine çeki düzen vermelisin, işte sağına soluna bakmadan bir yere takılmadan gidip gelmelisin okuluna. Hani şey olan, bize sunulan doğru şey bu çerçeveydi hani. Böyle bir insan olman lazım, işte böyle olursan doğru bir insansın, iyi bir insansın, istenilen kişinin filan gibi. Aileden tut da çevreye kadar bütün şeyler aşılana bu yöndeydi, bu anlayıştaydı. Ben bunun hani böyle bir eksiklik olduğunu bilmiyordum o zaman. Ama hani yaşadığımız süreç, gördüğünüz ufak tefek muameleler de var, hani bir anlam verebiliyor muydum o zaman için hani çok fazla içimde değerlendiriyor muydum bilmiyorum açıkçası. Ama hani üzülüyordum tabi. İnsanlar beni öyle hor görmesin istiyordum. Daha çok herhalde bunu şeye yoruyordum, bu şey yönüne değil de sosyal yönünü değil de ekonomik olarak, hani hep kısıtlı bir şeyde yaşadığım için yani kıyafetimden tutun da hani ne bileyim artık ayakkabı, işte kılık kıyafetim şeye kadar ne bileyim çantama şeye kadar hani herhalde bi kendimi ele veriyordum o şekilde diye düşünüyordum. Ekonomik olarak hani iyi bir durumda olmadığımız için bana o şekilde, o yüzden hani hor görülüyorum filan diye de düşünmüşümdür diye düşünüyorum. Daha çok ona

yoruyordum herhalde öbürünün çok farkında değildim bence. Bunu yani herhalde üniversiteye geldikten sonra çözdüm, o zaman öyle değerlendirmelerim oldu.

Asosyal ve apolitik diyeyim, o şekilde büyüdük yani 80'lerin getirdiği bir şeyde, çevrede büyüdüğümüz için o şekilde hiçbir şeyin farkında değildim. Yani doğru olması gereken o, hani ailenin aşılacağı her şey doğru yani ben, hani o söylenen kriterlere uygun kişi olarak yaşamalıyım filan gibi. Bunun hani o kadarda amiyane tabirle matah bir şey olmadığını tabi üniversite bitirdiğimde, üniversite yıllarımda filan öğrendim yani çok geç belki de. Lise böyleydi. Yani o platonik aşkıma da şey yaparak içime gömerek diyeyim üniversite sınavlarına hazırlandım. O zaman da üzerimde şöyle bir baskı vardı, girdiğim ilk yıl kazanmam lazım yani en azından bir meslek sahibi olacak şekilde ikinci bir yıl için şansım yok, çünkü hani dersane ücretini ödeyecek ekonomik olarak annemle babamın gücü yok, işte emekleri boşa çıkarmam lazım, onun için var gücümle çalışmam lazım filan gibi. O zaman için hani lisedeki dersler şeydi, hani lise programı ayrı yürüyor üniversite hazırlık programı ayrı yürüyor. Pek bir fedakârlık görmezdik biz lisede öğrenim hayatında. “İkisini ayrı ayrı önemseyeceksiniz” denirdi. Hani böyle ağırlaştırılmış bir şey vardı, sistem vardı. İki aşamalıydı sınav yine. İlk sınavda mesela kendimce çok iyi bir performans sergileyemedim, ama bana göre daha iyi puan almalıydım, şey barajı geçtim yani çok rahat geçtim.

İkinci sınavda şöyle bir talihsizliğim oldu. Benim lisede dışarı, yani şey, lise forması dışında giydiğim bir tane kıyafetim vardı. Beyaz bir etek. Onu da bütün şey boyunca lisede giydim, kışın gününde bile beyaz etek giyiyordum ben. Biraz böyle uzuncaydı hani şey, dizin altında. O hafta sonlarında iyileştirme için kurslara gidiyorum demiştim ya oralara giderken hani sivil kıyafetinizle gidiyorsunuz, o beyaz etekle gidip geldim yani. Mesela bu beyaz etekle gidip gelmem lisede böyle hocalarımmın, öğretmenlerimin dikkatini çekmiş. Beni bir gün öğretmenler odasına çağırdılar dediler ki “işte bizim böyle bir şeyimiz var, derneğimiz var, böyle uygun gördüklerimize kıyafetler alıyoruz, sana da almayı düşünüyoruz” dedi. “İşte hani istediğin bir şey var mı?” “Yok dedim öğretmenim, ben bir şey istemiyorum” dedim. “Neden şey yaptınız ki?” dedim. “Bana da neden düşündünüz ki filan?” O da dedi ki “sen bütün sene boyunca kış mevsiminde bir beyaz etekle gidip geldin” dedi. Bir tane de böyle mavi el örgüsü bir kazağım vardı, üstüne de hep onu giydim, üzerine de bir hırka hani kış günü öyle şey yapardım. Dedi ki işte “bir beyaz etekle gidip geldin” dedi. “İşte başka kıyafetin yok diye düşündük, işte sana da almak istedik” dedi. İşte ben böyle ağladım filan “İstemiyorum” filan dedim. Onlar beni ikna ettiler. Sonra gittik işte, bana şey aldılar, bir tane kaban aldılar, işte pantolon aldılar, kazak aldılar. İki taneydi herhalde. Hem sevindim hem üzüldüm. Yani kıyafetlerim olduğu için

sevindim tabi, ama buna maruz kalmak hani üzüyor yani. Annemin babamın hani gücü olsun hani bana alsın istiyorsun, öyle bir şeye maruz kalmayayım. Akşam olduğun da bu defa de şey derdi başladı “ben bu kıyafetleri götüreceğim, annem babam bana kızacak, ne diyeceğim ben şimdi onlara. Öğretmenim “götüreceksin” diyor hani “bunlar senin artık.” Geldim işte eve, babama anlattım aynı bu şekilde gözyaşlarıyla dedi ki babam “niye ağlıyorsun” dedi “tamam” dedi, “olsun” dedi, “giy” dedi. İşte belki o da üzüldü ama rahatlattı beni yine de. Ondan sonra mesela pantolonla gidip geldim. Çok sevinmiştim beyaz etek giymek zorunda kalmadım diye. O kazaklarımı mesela baya bir giydim yıllar boyunca, çok işime yaradı, üniversite hayatımda bile giydim. Onlara şimdi ne kadar teşekkür etsem azdır yani. Üniversite sınavında işte girerken de o yaz günü haziran ayında giriyorduk, tabi yazlık başka kıyafetim olmadığı için o beyaz etekle kasabadan biz İzmir’e geldik. İzmir’de benim yengemle dayımlar vardı, onların yanına geldik üniversite sınavına girmek için. Ben o üniversite sınavına gireceğim akşam regli oldum, beyaz etekle de sınava gideceğim, reglim de çok sancılı ve kötü geçiyor. Kusmalara kadar giden şeylerim oluyor. Travmatik geçiyordu yani. O zamanlar tabi böyle hijyenik pedler filan da yoktu. 90 yılı, 89-90. Belki vardı ama çok hani bizim alacak şeyimiz yoktu. Ben böyle utana sıkıla yengemden şey istedim kullanmak için. Sağ olsun şey yaptı, bana çok yardımcı oldu. O gece zaten çok iyi uyuyamadım hem ağrım nedeniyle hem de sınav heyecanı filan. Sonra ertesi gün beyaz etek ve ben reglken belime bir şey bağlamak da o zaman için böyle şeyler çok rahat... Bir de ben köy..., şeyden de kasabadan da geldiğim için kıyafet konusunda hani kalıplara girmiş durumdayız, rahat davranamıyorum. Belki bir şey hani bugün olsa beline bir şey bağlarsın, ne bileyim hırka bağlarsın, bir kot mont bağlarsın, şey yaparsın, önlemini alırsın. Ama o zaman böyle bir şey de aklımıza gelmemiş. Bütün sınav boyunca hani arkama geçti mi şu oldu mu bu oldu mu endişesi içinde ve regli sancısıyla hatta yanına eskiden gripinler vardı, belki bilirsin, ağrı kesici ondan almıştım, onu içtiğimi hatırlıyorum ağrıya dayanamayıp. Sınavım o şekilde geçti yani, bütün senenin emeğini o şekilde zor koşullarda şey yapmaya çalıştım, sınavda kullanmaya çalıştım. Çalıştığım bilgileri, şeyleri diyeyim, emeğimi. Sonuç olarak hemşireliği kazandım. O da 17’nci tercihimdi. Bu kadar düşük tercihlere düşebileceğimi düşünmemiştim. O sınavın travmatik geçmesi herhalde etkiledi diye düşünüyorum. Mesela ilk şeyim tercihim diş hekimliğiydi. Dershanedeki hocalarım filan benden daha iyi şeyler bekliyordu. Tıp yazmamı istediler, işte diş hekimliğini yazdığım da bile ben şey yaptım. Benim tek hayalim vardı, öğretmen olmak istiyordum. Hani ilk başta anlattığım ilkökul öğretmenim gibi bir öğretmen olmak istiyordum. Başka bir şey hiç düşünmedim. Yıllar boyunca hep böyle öğretmen olmak istedim. O zaman için hep tercihleri öğretmenlik yazmıştım. İşte biyolojiyi seviyordum biyoloji öğretmenliği yazdım çoğunlukla. İşte kimya öğretmenliği filan yazdım

galiba, sınıf öğretmenliği yazmıştım. Son iki tercihi de boşta kalmayayım diye, zaten seneye giremeyeceğim tekrar sınava diye düşünerek hemşirelik yazmıştım. Bir tanesi Ankara'ydı, bir tanesi Egeydi. İşte şeyi kazanmışım 17'nci tercihi "****" kazandım. Sonra yurt hayatı ve Ankara hayatı başladı. Ankara'da güzel bir semtte yurt çıktı. Biz belgelerimizi teslim ettik. İlk açıklandığında hemen bana yurt çıktı, ona çok sevinmiştik, mutlu olmuştuk hiç sıkıntı yaşamadım o konuda. Ankara'da Aşağı Ayrancı'da bir yurttu güzel bir semtti yani. Baya seçkin, elit bir yerdi. Orada gerçekten şeydi, yani güzeldi şu an yurdun adını hatırlamaya çalışıyorum da neyse aklıma gelirse söylerim. "****" sokaktaydı. Sokağın ismini hatırlıyorum. Böyle eski bir binaydı, kiralanmıştı Kredi Yurtlar Kurumu adına. Odaları kalabalıktı yani 4 kişilik odalar da vardı ama bizim odamız 16 kişilikti, hani böyle daha çok tıp okuyanlara veya mühendislik okuyanlara 4 kişilik odalara yerleştiriyorlardı, öyle bir pozitif ayrımcılık vardı. Biz işte bizim şeyde, odada fizik tedavi de okuyan arkadaşlarımız vardı, işte hemşirelik, beslenme ve diyetetik bölümü, o tarz bölümlerde okuyan kişiler vardı. 16 kişiydik.

Şimdi kayıt için gittiğimizde ilk birinci gün kayıt işlemlerini tamamlayamadık. Aaaa evet, o zaman tabi işlemler online değildi, her şey elden böyle birinci gün biz tamamlayamadık işlemlerimizi. Sonra bir otelde kaldık babamla, şeyde, Ankara'da, ertesi gün öğleye doğru kayıtlarımızı tamamlayıp geri döndük. Sonra hazırlıklar başladı filan işte, babamla geldik şeye, Ankara'ya. Babam yurda beni bırakıp geri dönecek. O ayrılışımız mesela çok şey oldu, çok zor oldu babamla. Yol boyunca mesela babam beni yurda yerleştirdi, işte arkadaşlarımla filan tanıştı, işte dedi birbirinize göz kulak olun şöyle olun, işte babaca öğütler. Ondan sonra babam garaja gidecek, oradan dönüp artık şeye, İzmir'e gidecek. O şeye, otobüs durağına gidene kadar ikimiz de beraber böyle salya sümük ağladığımızı hatırlıyorum. Sonra işte baya zor bir şekilde ayrıldık, benim için böyle şeydi, ilk bir hafta kâbus gibiydi, her gün ağlıyordum ben. Sabah kalkıyordum ağlıyordum, yani aileden ayrılmak o kadar hani şartlanmışsınız ki aileden ayrılma, hani başka bir hayatı yaşama şeyi belki de hiç düşünmedim, nasıl bir şey olacağını hani. Okula gidip geleceğim, hani yurttan kalma şeyi bana çok zor geldi, aileden ayrı olma fikri. Yani hâlbuki hani şimdi düşündüğümde çok şey geliyor, saçma geliyor. Arkadaşlarım var, yeni bir hayata başlamışsın, üniversiteye başlamışsın, bir sürü şey var hani seni hayata bağlayacak ama o bir hafta boyunca sabah kalkıyordum ben ağlıyordum bir posta, ondan sonra şeye gidiyordum okula gidiyordum. Arkadaşlarım artık "ağlama ne olursun" filan diyorlardı bana. Sonra bir haftanın sonunda böyle iyice biraz kaynaşmalar filan başlayınca o da hoşuma gitmeye başladı, o hayat, hani evden uzak olmak fikri.

Belki hani dediğim gibi, baba baskısından biraz uzakta bölgeden daha kendim olabilme adımları filan. Sonra tadına varmaya başladım galiba. Hoşuma gitmeye başladı. Sonradan bu defa bir şeyi istedim hemşirelikle ilgili şeyler başlayınca, okulda bu mesleği hani sevemeyeceğimi düşünmeye başladım, zor gelmeye başladı, bütün hayatım boyunca bu mesleği yapacağım, hani ben bunu gerçekten istiyor muyum? Bu aşamaya kadar tek derdim şeydi, bir meslek sahibi olabilmek, hani birinci yılımda üniversiteyi kazanabilmek ama ona başladıktan sonra daha farklı düşünmeye başlıyorsunuz. Görünce ortamı vesaireyi hani ben bu kadar çalıştım daha iyi bir bölüm de kazanabilirdim. Neden böyle hemşireliği hemen tercihlerime yazdım ki filan gibi küçük pişmanlık duygularına girmeye başladım. Böyle bu duyguyu dört yıl boyunca bütün öğrenim hayatım boyunca yaşadım. Bu duygu beni meslek hayatıma başladıktan sonra terk etti. Belki de bilmiyorum şu an öyle düşünüyorum, daha doğrusu okumuş olmanın verdiği şey herhalde. Bizim okulda son derece şeydi, böyle despot diyeyim artık. Baya kuralları olan disiplinli bir okuldu. Zaten şeydi o zaman için, erkek öğrenci yoktu sadece kız öğrenciler vardı. Hocalarımızın çoğu da zaten kadındı. Ya onun getirdiği böyle bir şey vardı galiba. Hep bunu konuşurduk arkadaşlarla, hani diğer bölümlerde olmayan disiplin, işte hoşgörüsüzlük filan bizde hep vardı. Yani hocalarımız tarafından hep böyle, çok böyle el üstünde tutulmazdık yani hep böyle hoşgörüsüzdü hocalarımız.

Çok disiplinlerdi. Mesela o zaman şeyi çok yaşıyorduk, başı kapalı olan öğrenci arkadaşlarımızı çok şey, hani sınıftan çıkartıyorlardı. Tutanak tutuyorlardı vesaire. Bunla ilgili çok şeylerdi hoşgörüsüzlerdi yani, çok katılardı. Stajlarda çok katılardı, beş dakika geciktiğimiz için o günü saymayıp telafi yazarlardı. Yani şey olmazdı bizde, stajların mutlaka telafisi olurdu, hani devamsızlık hakkımız yoktu stajlarda. Mesela şeylerde, teorik derslerde sabahtan akşama kadar aynı dersi görüyorduk. Sabahtan mesela dört ders öğleden sonra dört ders, sekiz ders boyunca atıyorum kadın doğum hemşireliği, ya çok sıkıcıydı yani. Okulu hani böyle sevmem için bir şey yokmuş gibi geliyordu bana, neden yokmuş gibi geliyordu. Tek şeyim vardı, hani bitirmem lazım, meslek sahibi olmam lazım, hani bu aşamadan sonra geri dönemem. Tekrar sınava girmeyi de şey yapamadım, ekonomik olarak zaten dershaneye gidecek şeyim yok vesaire, yani okul için, okulu bırakırsam zaten öyle bir alternatifim yok, geri dönemem, ikisini bir arada yapabilir miyim o konuda da kendime çok güvenemedim. Böyle bir git gel arasında karmakarışık bir şekilde okulu bitirdim ben. Hiç bütünlemeye... bütünlemeye bir kere kaldım ben galiba. Evet, onun dışında genel olarak bütün derslerimde ortalama bir öğrenci şeklinde, hani kalmayacak kadar çalışıp çok yani çok sevmediğim için, sevmediğim için daha doğrusu daha fazla şey içimden gelmiyordu, çalışmak ve çalışmıyordum yani sadece kalmayayım

diyordum. Bitireyim okulumu hem ailemin yüzünü kara çıkarmayayım hem benden beklentileri var hem de hani okulu uzatmayayım en azından mezun olayım bir çalışmaya başlayayım filan gibi o şekilde. Mesela okulun son dönemlerinde bu şeyim daha da arttı isyankârlığa, doğru ama onu kendi içimde yaşıyordum yani. Bir tane yabancı dil sınavına girmeyip bütünlemeye bıraktığımı biliyorum, yani bilerek sınava gitmedim mesela. Ya onun dışında mesela yurt hayatım güzeldi, renkliydi, arkadaşlarımla hala görüşüyoruz. Sadece okulla ilgili şeyim vardı sevemediğim için hani sıkıntılı geçiyordu biraz.

Ankara'daki hayat çok güzeldi. Yani 90'lı yıllarda Ankara gerçekten çok güzeldi bence. Mesela bu milli bayram kutlamalarından tutun da hani çevre olarak düşündüğümüzde her şey bence daha güzeldi. Bir tek şeyi vardı o yıllarda, metro çalışmasına yeni başlanmıştı, Kızılay'da trafik biraz çileydi. Onu hatırlıyorum, böyle ayakta dakikalarca beklediğimiz olurdu, trafik akmazdı böyle aradaki yollardan girerdik. O Atatürk Bulvarı kapalıydı metro çalışmaları nedeniyle, onu hatırlıyorum ilk yıllarda. Biz okulu bitirdik metro çalışmaları da bitti, pek şeyine varamadık okul bittikten sonra, ben gerçi Ankara'da kaldım. Birazcık o çalışmaların şeyini, meyvesini alabildim diyebiliyorum. Onun dışında mesela o bizim oturduğumuz çevre çok güzel, çevresinde hani böyle güzel şeyler vardı, hani zaman geçirebileceğimiz. Mesela yukarda Botanik Parkı vardı, Atakule vardı, işte Kuğulu Park, işte Tunalı Hilmi Caddesi o zamanlar çok faaldi. Bana şu an daha şey geliyor, ben bilmiyorum değişmiş gibi geliyor, o zaman daha renkliydi. Mesela Tunalı Hilmi de bizim belli alışveriş yaptığımız yerler vardı, hani fiyat olarak da bize hitap ediyordu. Böyle pasajların en altlarında böyle dükkânlar falan vardı, oralardan kıyafetler alırdık kendimize. Kuğulu Park'ta Kıtır Piliç diye bir yer vardı, bir de kumpir vardı orada, kumpir yaparlardı çok güzel. Kumpir yemeye giderdik. Sonraki yıllarda böyle mezun olduktan sonra o Kuğulu Park'ın içindeki kafede çok severdim oturmayı. Orada güzel bir kafe vardı, şimdi çok değişti biraz daha böyle sıradanlaştı. Belli günlerde piyano ile keman böyle canlı performanslar olurdu çok severdim onları. Şey vardı orada, Şinasi Sahnesi vardı, tiyatroya filan giderdik. Akün sineması vardı yine o zaman, oraya sinemaya giderdik. İşte otobüs önünden geçerdik, bakardık işte bu hafta ne oynuyormuş, işte birbirimize söylerdik, “şu oynuyormuş” o derdi ki “arkadaşım ben gittim, çok güzel, siz de gidin” filan.

Meclis Parkı'na akşamları oraya kadar yürürdük, yürüyüş yapardık, Meclis Parkı'nda otururduk, işte değişik yerlerden arkadaşlar filan tanırdık orada sohbetler ederdik. Başka ne yapardık? Bence o zamanlar şu ana göre değerlendirdiğimde gayet iyiydi, güzeldi, ben bir sıkıntı yaşamadım. Yani şu an hiç aklıma gelmiyor inanın, bilmiyorum şimdi konuştuğça aklıma bir şey gelir mi ama genel izlenim bu şekilde. Tabi ben bugüne göre değerlendiriyorum.

Şöyle ki, ben mezun olduktan sonra aynı şeyde, Aşağı Ayrancı'da Şimşek Sokak diye bir yer var, oraları biliyor musunuz? Bugünkü Güven Hastanesi'nin şeyi oraya açılıyor, kapısı. Amerikan Büyükelçiliği var köşede, eskiden Milliyet Gazetesi, TRT binası filan vardı. O civarda biz arkadaşlarla mezun olduktan sonra üç kişi ev tuttuk. Böyle şeydi, kot altı diyorlar hani. Girince alttan ikinci katta hani bahçeye açılıyordu, çok şeydi, güzeldi yani. Orada kalıyorduk, çok rahat bir şekilde yaşıyorduk, partiler de yapıyorduk evde, hiç ben komşularımız tarafından hani uyarıldığımızı ya da hani eve erkek arkadaşları, karma bir şekilde oturuyorduk, şey yapıyorduk, erkek arkadaşlarımız işte gidip geliyorlardı. Hiç bununla ilgili hiç sıkıntı yaşamadık, hiç uyarılmadık, hiç arkamızdan bir şey konuşulduğunu duymadık, gayet böyle şey insanlardı, anlayışlı, nasıl söyleyeyim, aydın, yani saygılı, hayat tarzına müdahale etmek gibi bir şeyleri olmayan, istediğimiz saatte girer istediğimiz saatte çıkardık. Benim arkadaşlarım vardı, erkek arkadaşlarıyla gelirlerdi istedikleri saatte dönerlerdi. İşte alkol de alırdık, işte doğum günü partisi de yapardık, başka partiler de yapardık. O kadar kalabalık şeylerimiz olurdu ki toplantılarımız. Mesela ben hani şey çalışıyordum, üç shift çalışıyordum. Gece 12'de işten çıkıp rahat bir şekilde girerdim çıkardım 12'den sonra. Aynı şekilde hani normal bir yere gittiğimizde geldiğimizde de hiçbir şekilde bir sorun yaşamadım. Sadece bir kere otobüste bir ya da o da herhalde sapıktı ya da normal bir insan değildi, hani taciz yaşadım otobüste. Onda da mesela üç durak önce indim, başa çıkamadım çünkü otobüsün başındaydık, sürtünme şeklindeydi, uyardım işte “çok affedersiniz” falan filan. Böyle hani istemeden oluyormuş gibi şey yapıyor, lanse ediyor. Ben o şekilde otobüsün ortasına geçtim sonra ayaktayız. Sonra en arkasına geçtim değişen bir şey olmadı yani. O yüzden otobüsü terk ettim, böyle bir şey yaşadım. O da dediğim gibi gerçekten normal bir insan değildi sanıyorum. Böyle bir taciz yaşadım. Ankara'ya dair tek, yani kadın olmak çerçevesinde yaşadığım tek şey bu herhalde olumsuzluk. Başka bir şey yaşadım mı diye düşünüyorum.

94 yılında mezun oldum. 99 yılının sonlarına kadar Ankara'da kaldım. Aynı şeyde “****” caddesi' diye bir yer vardı. Bu büyük kafe Gökdelen'in arka tarafında özel bir hastane vardı o zaman, ben çalışmak için oraya başvurmuştum. Oradan kabul edildim, “****” üniversitesinde de başlayabilirdim ama oradaki çalışma koşulları baya ağırdı. Bizden bir önceki dönem mezun olan arkadaşlarımızla görüşmeler yapmıştık. Bize dediler ki işte “buraya gelmenizi tavsiye etmiyoruz.” Mesela şu an onu şey düşünüyorum, o yanlış bir karar mıydı yani. Çünkü sonraki çalışma hayatım boyunca devlet memuru olmak için çabalarım oldu mesela. Ama o zaman ne sınav ne başka bir şey gerekmiyordu, sadece mezun olduktan sonra üniversite hastanesine başvurup kabul ediliyorduk ve devlet memuru olabiliyorduk. Şey yapıyorsunuz mesela

üniversite hastanesi olduğu için yeni mezunları ya acilden başlatıyorlar ya da yoğun bakımlardan başlatıyorlar. Yani genelde böyledir zaten. O bizim gözümüzü herhalde korkuttu biraz, istemedik o koşullarda çalışmayı hani. Genciz işte, hani rahatımıza düşkünüz filan. Biraz da özel hastaneler daha fazla para vaat ediyorlardı, onun büyüüne kapıldık sanıyorum. Ben ilk o özel hastanede başladım, ama çalışma koşulları da son derece şeydi, iyiydi yani. Hem ekonomik açıdan hem de üç şift çalışıyorduk. Hasta profili şey değildi, seçkin kişiler. Orada mesela çok siyasilerden yatanlar oluyordu. Süleyman Demirel'i görmüşlüğüm var mesela orada. Bu tarz hani böyle gençken böyle şeyler bazen şey yapıyor ya, hoşumuza gidiyor ya. Hasta profili böyle şeydi, seçkin, elit diyeyim, ekonomik olarak belli bir gelir seviyesinin üstündekiler. Ondan sonra..., arkadaşlarımla iyiydik yani baya şeydi, aktif bir şeyim vardı yani. Mesela akşamları iş çıkışı derdik ki "işte gidelim, işte şurada biraz oturalım edelim." O zamanlar işte belli şeyler vardı, canlı müzik olan barlar vardı hoşumuza giden, oralara çok giderdik. Atakule'de vardı mesela bildiğimiz barlar, işte şey de vardı Tunalı Hilmi taraflarında filan, öyle gittiğimiz belli yerler vardı. Giderdik, oralara giderdik, pikniklere giderdik.

Yani baya şeydi, şu an mesela Ankara'da oturmaya devam eden yurttan arkadaş olduğumuz bir arkadaşım var hala görüşüyoruz, hep geriye dönük sohbetlerimizde dile getiririz yurttan itibaren. Belli gittiğimiz yerler vardı çok hoşumuza giden. O Kıtır Piliç mesela o mekânlardan biri, Atakule'de Kabare Bar diye bir yer vardı mesela, orası favorilerimiz arasındaydı. Bazen bu SSK İşhanı vardı Kızılay'da, türkü barlar filan vardı, bir iki defa oralara gittiğimiz de olmuştu, sevdiğimiz birkaç mekân vardı. O Kızılay'da zaten mesela Karanfil Sokak, işte ne bileyim Konur Sokak, işte Dost Kitabevi'nin oralar. Oralarda hep böyle şeyler, mekânlar vardı. İşte üniversiteden arkadaşlarım da işte işyerinden arkadaşlarım da olsun hep şeyim vardı, görüşürdüm yani. Değişik şehirlerde oturan arkadaşlarımı ziyarete gitmişliklerim olurdu. Trabzon'daki bir arkadaşıma gittim mesela. Hem Trabzon'a ziyaret hem arkadaşımı göreyim o aynı zamanda şey, liseden arkadaşım. Böyle baya şeydi, güzeldi, renkliydi, hala böyle çok şey yaparak anarım yani o günleri. Sonra çalıştığım hastanede normalde sağlık memuru olan ama erkek hemşire olarak çalışmaya başlayan bir kişi ile tanıştım. Onunla tabi şey, bir yakınlaşmamız başladı diyeyim, aşık oldum herhalde ikinci kere tam anlamıyla söyleyecek olursak. O platonik aşkımdan sonra. Bu arada tabi böyle platonik olarak takıldığım, arkadaşlık ettiğim kişiler oldu yani arada. Böyle bunla arkadaşlıklarım da hep şey, nasıl söyleyeyim herhalde hani yetiştiriliş tarzından olsa gerek hiçbir zaman şey hissetmedim, kendimi rahat hissetmedim. Hep böyle temkinli, işte belli sınırlar çerçevesinde, işte böyle yani. Hiçbir zaman özgür hissetmedim kendimi. Hani hep böyle bir kalıp vardır ya evlendikten sonra yaşanması

gerekenler, birtakım şeyler evlendikten sonra yaşanması gerekir şeklinde, ona hep takılı kaldım diye düşünüyorum. Bu işte çalıştığım hastanede aynı yerde çalışıyorduk adı “****” İşte çok kısa zaman içinde zaten böyle yıldırım aşkı gibi diyeyim, baya çok koyu bir şekilde aşık olmuştum. İşte kısa dönemde arkadaşlığımız başladı filan, sonra nişanlandık kısa bir süre içinde, 99 yılıydı sanıyorum. Ben hep bahsetmişim ilkokul öğretmeni olmak istiyordum diye. “****” Üniversitesinde bir program başlatmıştı lisans mezunlarına, bir dönem boyunca hani ilköğretim öğretmenliği sertifika programı, ona başvurduğum işte kabul edildim. Bir dönem boyunca orada eğitim aldım. Bu nişanlı olduğum dönemdeydi işte. Sonrasında işte program bitince atamalarımız olacaktı Milli Eğitim Bakanlığı’na başvuruyorduk. Ben başvurumu yaptım, üç tane il tercih ettim; Ankara, İstanbul, İzmir. Büyük illeri tercih ettim, Anadolu’ya gitmek istemiyordum yani şey, erkek arkadaşından ayrılmak istemiyordum. Ayrı kalmak istemiyordum ondan. Bir de şey vardı seçenek. Başka “Bu iller dışında başka bir yere atanmak istiyor musunuz” diye. Ona hayırını işaretledim ve atanmadım, atanamadım yani çünkü bu program daha çok zaten Anadolu’da hani boş kadrolara yönelik, kırsal kesimdeki boş kadrolara yönelik yapılmış bir programdı. Ben tercih etmediğim için atanamadım, bütün emeklerim boşa gitti yani.

Şöyle de bir şey yapmıştık, nikâh yapmıştık yani eş durumundan atanabilirim diye. Ankara olur diye düşünmüştüm, o da olmadı. Bütün şeyler boşa gitti yani, çabalar. Hemşire olarak çalışmaya devam ettim. 99 yılının Ağustos’unda işte nikâh yapmıştık bu sebepten dolayı biraz erken. Sonra 2000 yılında Eylül ayında düğünümüz oldu evlendik. Zaten birlikte yaşıyorduk Ankara’da nişanlılık ve erkek arkadaşlığımız döneminde vesaire, sonra nikâh sonrası düğün döneminde filan. Düğüne kadar yani. Bu konu ile ilgili de mesela bir kadın olarak hiçbir zaman hiçbir şey yaşamadım, sıkıntı yaşamadım mesela. Çok ilişkimde rahat yaşadım, yani orada bunu hani kendi içimden, kendi içimde bu bahsettiğim sıkıntılar vardı ya hiçbir zaman rahat olamadım vesaire vesaire, o açıdan demiyorum da sosyal çevre olarak, hani baskı anlamında vesaire anlamında bir sıkıntı yaşamadım. Sonra biz, eşimle birlikte çalıştığım özel hastane ekonomik olarak bir krizdeydi, bize maaşları veremiyorlardı. Biz de yeni iş arayışındaydık zaten, hatta bir ara başka bir küçük özel hastanede geçici olarak çalıştım. Sonrasında İstanbul’a gitmeye, orada bir hastane kuruluyordu, kalifiye elemana ihtiyaçları vardı, hani kurucu kadroları arasında bizim tanıdığımız hemşire büyüklerimiz vardı, onlarla temasa geçtik ve İstanbul’a gittik, iş başvurusuna kabul edildik tabi. İstanbul’a gittik düğünden önce mesela orada ev tuttuk, işte zaten birlikte yaşıyorduk, orada evimizi kurduk vesaire, gene birlikte kalmaya devam ettik. Aynı hastanede işte çalışmaya başladık farklı bölümlerde, sonra işte

düğünümüz oldu vesaire devam ettik yani. Aynen, evlilik sonrası çalışmaya, şeye. İstanbul'da da ilk başlarda şey yaşadım, o zamanlar kapkaç olayları çok fazlaydı, dışarı çıkmaya, bir şeyler yapmaya çok korkuyordum. Çünkü her gün bir arkadaşımız kapkaç maruz kalıyordu ve şey geliyorlardı “şey oldu böyle oldu” diye anlatıyorlardı. Cidden çok korkuyordum, yerlerde sürüklenenler, böyle işte ertesi gün çantasını çöp tenekesinde bulanlar vesaire, değişik olaylar anlatılıyordu.

İlk altı ay biraz böyle şey geçti, tedirgin geçti. Eşimle beraber çıkıyorduk vesaire. İşte arkadaşlarımız gene bizimle birlikte gelen arkadaşlarımız vardı, onlarla ortak bir şeyler yapıyorduk, işte İstanbul'u keşfediyoruz, bir şeyler yapıyoruz, böyle gidiyoruz ne bileyim piknikler, geziler vesaire. Öyle geçti. Oturduğumuz ev böyle Kâğıthane'deydi, çatı katındaydı, güzel şirin bir evdi. Yani muhit olarak böyle sonradan İstanbul'a gelen, göç alan bir yerdi Okmeydanı'na yakın bir yerdi. Hastanemiz de oradaydı zaten. Ama mesela İstanbul'da orada da bir kadın olarak çok bir sıkıntı yaşamadım şu an düşündüğüm zaman. Çalışma koşullarımız güzeldi, hastanede ücretimiz fena değildi İstanbul koşullarına göre. Böyle bir düzen oturtmuştuk. Arkadaşlarımız da işte bize geliyorlardı, sohbetler ediyorduk, işte ne bileyim, yiyorduk, içiyorduk vesaire sohbetler filan, geziler, böyle renkli bir hayatımız vardı yani.

Evlilik hayatı... İkimiz de nöbette çalışıyorduk, bazen nöbetlerimizi genelde hani aynı günlere yazdırıyorduk, işte birlikte gidip birlikte geliyorduk, birlikte nöbet çıkışı uyuyorduk veya bir şey yapacaksa yapıyorduk. Eşim mesela şeydi, hani ne bileyim bir şeyleri yapmak için böyle şey hissetmiyordum, mecburi hissetmiyordum. Yemek mesela yapılacaksa o da yapıyordu ben de yapıyordum. Öyle yemek yapmayı severdi. Yardımcı olmayı severdi. İyi bir insandı yani, o açıdan hakkını yemeyeyim. Benden dört yaş küçüktü mesela, bunun şeyini çok yaşadım aileme açıklarken de. Mesela orada şey yaptım ben, ilk önce iki yaş diye biliyordum aramızdaki yaş farkını. Aileme o şekilde söylemişim, sonra dört yaş olduğunu öğrendim, bunu mesela hiçbir şekilde gidip aileme itiraf edememişim. O zaman için hep böyle şey vardı hani, benden küçük olmaması lazım, yani en azından eşit olmamız lazım, eşit yaşta ya da bir iki yaş küçük olabilir, o önemli değil ama dört yaş ben mesela hiç duymamışım o zamana kadar. Biraz öyle şey gibi geliyordu bana, olmamalı şeyi hep böyle şablonlar yaşıyor, yani hep yerleştirilmiş şartlanmaların şeyi. Bunun mesela içimde hep şeyini yaşadım, ezikliğini yaşadım yani. Ama hep kendi kendime eşimden yana bir şey görmedim yani. O beni hep böyle şey yapardı, telkin ederdi “ne olmuş yani biz birbirimizi sevdikten sonra ne önemi var” filan gibi. Çocuk mesela hayatımızı düzene oturtup belli bir ekonomik şeyimiz rahatlığımız olana kadar düşünmemiştik. Zaten nöbette çalışıyorduk, koşullarımız birazcık şeydi, zordu, ağırdı yani. Yoğun bakımda

çalışıyorduk ikimiz de. Sonra ikinci yılda eşim müzikle de ilgileniyordu, gitar filan çalıyordu işte, okumak istedi “***” üniversitesine başladı, orada müzik öğretmenliğini kazandı ama İstanbul’dan gidip gelerek okuyabilecekti. Düğün takılarımızla biz araba almıştık. Böyle bir şey, araba kiralama şirketinden almıştık arabayı. “Arabayla gidip gelirim yani hem nöbet tutarım vesaire” dedi, yani biraz böyle zor olacaktı ama tabi ki ona destek oldum. Yani şey, çünkü çok istiyordu, onun okuluna hani belki gitmesini daha şey olur, kolaylık olur diye karşıya taşındık, önceden Avrupa Yakası’nda oturuyorduk, işyerimiz oradaydı sonra Anadolu Yakası’na taşındık. Ümraniye’ye taşındık hani muhit olarak, benim böyle çok tercih etmediğim bir muhitti ama sonuçta hani ona kolaylık olacak diye, çünkü işyerinin de servisi vardı oradan işyerine gidip gelmek o kadar da zor olmayacaktı. En azından yol ücreti vermeyecektik. O şekilde bir değişiklik yaptık hayatımızda, o okula başladı işte. İlk zamanlar böyle iyi gidiyordu, işte yoruluyordu ama hani bir şekilde şey yapıyordu, tolere ediyordu, sonra sonra herhalde birazcık böyle zorlanmaya başladı. İşte sınavlar başladı, işyeri yoğun işte karşıya gidip geliyor. O dedi ki “ben iş değiştirmek istiyorum, burada çalışmak istiyorum, karşıda Anadolu Yakası’nda daha küçük bir hastaneye geçeyim, hani benim için daha kolay olacak.” Ona da işte şey dedik “peki” dedik. İşyerini değiştirdi vesaire. Sonra Kocaeli’nde “***” diye bir ilçesindeydi okul. Orada işte arkadaşları filan da var, orada kalmaya başladı, bazı günler gelmek zor geliyordu. Çünkü nöbetten çıkıp araba kullanıp okula gidiyordu, tekrardan dönmek istemiyordu uykusuz. Öyle öyle birazcık böyle orada kalmalar fazlalaşmaya başladı.

Tabi bir sıkıntımız daha oldu, arabayı araba kiralama şirketinden aldığımızı söyledim ya üzerimize geçirmemiştik arabayı. Onların şeyine göre bir altı ay sonra mı bir yıl sonra mı ne geçirecektik. Öyle bir şartla alınmış araba, benim haberim yok. Bir arkadaşımız aracı olmuştu. Daha önce böyle araba alan arkadaşlar olmuş, kendileri de almışlar bir sıkıntı yaşamamışlar bize de tavsiye etmişti, o şekilde aldık arabayı, biraz daha hesaplıydı. O araba kiralama şirketi iflas ediyor, işte icralık olunuyor vesaire, onun, onlara ait olan trafikteki arabalar toplatılıyor. Bir gün köprü çıkışı işte eşimi durduruyorlar “altınızdaki araba, işte icra takibinde, işte almamız gerekiyor” filan. Tabi araba bizim üzerimizde olmadığı için mecburen arabayı emniyet görevlilerine bırakmak zorunda kalıyor, böyle bir travma yaşadık, gene ben bunu başka arkadaşlarımdan öğrendim. Eşim bana ilk gün söyleyememiş. Onunla ilgili işte hukuki şey başlatalım dedim, işte şirket demiş ki “işte biz arabalarınızın şeyini, ücretini geri vereceğiz,” şöyle böyle oyalama taktikleri tabi. Eşim bununla ilgili beklemek istedi, hemen hukuki şeye başvurmak istemedi. Sonra tabi şirket ortadan kalktı, muhatap olunacak kimseyi bulamadık. İşte sonra hukuki süreç başlatıldı ama geç oldu, muhatap olunmadığı için ondan hiçbir şey

çıkmadı yani. Arabamız gitmiş oldu, yani bu birazcık böyle evliliğimizi şey yaptı, zedelemeye başladı bundan sonraki süreç. Yani onu ben şey olarak görüyordum, rahat, vurdumduymaz, hani hukuki süreç bir an önce başlatılması lazımdı. Bununla ilgili mesela onu çok yıprattım, onu yeteri kadar hani çabuk davranmamakla suçladım vesaire, bunlar tabi zamanla ikimizi de yıprattı. O okula devam ettiği için Hereke’de kaldığı için, bazı zamanlar aramıza da tabi hem birazcık şey girmeye başladı, mesafe ve zaman. Onun getirdiği de sorunlar olmaya başladı. Bu arada evin yükü tamamen benim üzerime kalmaya başladı. İşte faturalar işte taksitler vesaire. Onlardan dolayı da başladık şeye, sıkıntılar başladı, birbirimizi suçlamalar vesaire. Bir ara bir ay kadar falan ayrı yaşadık. Sonra tekrar konuştuk, oturduk, tekrar devam edelim kararını çıkardık ama ikinci süreçte de değişen hiçbir şey olmadı. Aynen devam ettik. Sıkıntılar aynen devam etti. Sonrasında o daha çok kalmaya başladı şeyde, arkadaşlarının yanında. Ben de hani tepki olarak evin anahtarını değiştirdim, kendimce şey yaptım yani bir tepki göstermek için. Çünkü yalnız bırakıldığımı düşünüyordum, hani kendimce çok fedakârlık ettiğimi düşünüyordum. Onun için hani şey yaptım, evi değiştirdik vesaire hani koşullarımızı ona göre uyarlamaya çalıştık, ama onun yeteri kadar hani özveri göstermediğini düşünüyordum. İşte faturaların yatmadığını öğreniyordum mesela bir ay sonra cezalı bir şekilde ödüyordum. Yatırdım diyordu bana, yatırılmadığını öğreniyordum vesaire. Böyle ufak tefek sıkıntılar böyle birike birike büyük bir şeye dönüştü, kaos diyeyim artık. Sonra tabi biz görüşmemeye başladık, aileler o ara şey oldu, devreye girdi. Dediler ki işte bir gün onun ailesinin yanına gittik, onun ailesi Ankara’daydı, dediler ki işte oturacaksınız, konuşacaksınız, probleminizi çözeceksiniz, yaptığınız şey çok saçma, böyle şey olmaz. Böyle uzun sessizliklerin olduğu mecburi bir konuşma yaptık o gün eşimle. Dedi ki işte “Ankara’ya taşınalım, eski günlerimize dönelim, işte ben okula ara vereyim burada yeni bir hayata başlayalım” falan filan. Öyle bir teklifle geldi bana. Ben de hani İstanbul’a giderken şey düşünmüştüm, İstanbul hani böyle kimileri için ürkütücüdür korkutucudur ya, birtakım şeylerin böyle büyüsünün bozulacağı fikri filan hep aklımdan geçmişti ilk giderken. Böyle aslında sorunlar çok netti ama görmek istemiyorsunuz belki de işin içindeyken, olayın içindeyken. Yaşadığımız şehirle alakalı bir durum yoktu bence, hani koşullar tabi biraz İstanbul’da ağır olabilir ama kabul ettim, yani çözümmüş gibi geldi Ankara’ya dönmek, eski günlere dönmek. İstanbul’un o kaosundan kurtuluyor, kurtulacağız hani daha şey olacak, sorunlarımızı daha kolay aşacağız filan gibi.

Biz bir hafta içinde ben iş başvurusunda bulundum şeye, Ankara’ya. İstanbul’daki işimden feragat ettim, gündüz hani nöbeti olmayan bir yerde çalışıyordum. Orada baya bir kariyer yapmıştım artık, orada üç buçuk yıl filan çalışmıştım. Belli bir yere gelmişim yani kariyer

demeyeyim, yanlış olur belki. Bizim meslekte de hani gündüz nöbetsiz çalışmak önemli bir şey, hani belli bir yaştan sonra. Çünkü nöbet koşulları çok yıpratıcı oluyor gerçekten. Hani bir şans olarak görüyorsunuz onu. Ankara Hastanesi'ne başvurduğum, işte sınavlardan filan geçtim, sözlü mülakatlardan geçtim, kabul edildim. İstanbul'daki işimden istifa ettim, Ankara'daki işe başlamak üzere, bu arada Ankara'da kendi başıma diyeyim artık, eşim İstanbul'da çalışmaya devam ediyordu, okula da devam ediyordu. İşlerin büyük bir bölümü bana kalmıştı. Yani sanıyordum ki ben hani okulun dönemini bitirecek ve bizimle birlikte tekrar Ankara'ya dönecek vesaire. Neyse ev buldum, işte kontratı yaptım vesaire. Bu arada biraz kayınvalidem filan yardımcı oluyor bana. İstanbul'daki evi toparladım tek başıma, taşınmak için. Sadece kendi eşyalarımı alarak Ankara'ya geldim. Taşınma şirketinin başında eşim filan olacak hani o ayarlayacak gerisini, kayınvalidelerde kalıyorum, sonra işte oradan işe gidip geliyorum ama iş koşullarından da çok memnun değilim. Böyle sıfırdan mesleğe başlayan bir elemanmışım gibi bir muamele görüyorum. Ama sineye çekiyorum, devam ediyorum işte geçici bir süreç diyorum, şey yapıyorum.

Neyse evi taşıdık O evi taşıdığımız gün eşyalar işte konuldu eve. Akşamında işte şey, kayınvalidelere gideceğiz hani orada yemek yiyeceğiz filan diye dışarı çıktık, durakta bekliyoruz. Eşim bana dedi ki "ben dedi İstanbul'a dönüyorum." "Pardon" dedim. "İşte ben burada yapacağım" dedi. İstanbul'da kalmak istiyorum" filan. Böyle şey, şu an anlatırken çok şey anlatıyorum belki ama başımdan aşağı kaynar sular döküldü yani. "Dünyam başıma yıkıldı" derler ya, o tarz bir şey, çılgına döndüm. Taşındığımız gün, yani eşyalar gelene kadar bir süre zaten ben Ankara'da yaşamıştım, hani ilk işe başlamıştım kayınvalideler de kalıyordum, evi de tuttum işte temizliğini yaptık, taşınma sırasında taşındık, yani o gün şirketle birlikte eşyaları getirdi eşim. Şeye koyduk, eve koyduk, ya daha açılmayan bir sürü koli var. Sadece dolap kuruldu, işte doğalgaz bağlanacak vesaire, bir sürü iş bekliyor evde, "ben İstanbul'a dönüyorum" dedi bana. O kafasından kendince düşünmüş ki ben Ankara'ya gelirim hani İstanbul'da tek başıma kaldım, o beni yalnız bıraktı, ben çok sorun yaşadım, o yüzden orada ailesi de var, Ankara'da, onlar bana destek olurlar. O kendi hayatına orada devam eder, ben hani Ankara'da yalnız kalmamış olurum filan gibi böyle kendince saçma, garip bir mantık kurmuş. Yani şey gibi hissettim, bir kedinin fare ile oynadığı gibi oynadığımı hissettim. Dünyam başıma yıkıldı, böyle kolum kanadım kırıldı. Hiçbir şey yapmak istemiyorum hani. Öylece kalakaldım. Ben bu cümleleri kurduktan sonra da böyle bu, işte ben ne geçiyorsa içimden hepsini saydım, döktüm ama konuşmanın da bir yarar getirmeyeceğini, bir dönüş olmadığını da biliyorum aslında. Sonra o gitti yani. Ben hiçbir şekilde engel de olmadım. Gitti.

Ben eve de giremiyorum yani taşındığımız eve de giremiyorum, yani yemek yapmak istesem doğalgaz bağlı değil. Hiçbir koliyi de açamıyorum, içimden gelmiyor, oraya yerleşmek istemiyorum, yani orası bana ait değilmiş gibi çünkü zaten o fikir bana ait değildi. Ben sadece hani evliliğimi kurtarmak için son bir yapılacak varsa demek ki o da bu. Bana da bir şekilde mantıklı geldi, beklenti içine soktum kendimi herhalde. Onun için yaptım, yani kendi öz fikrim olarak yapmadığım için bir şekilde benimsemedim yani o evi de. Mecburiyetten oldu yani. O evi de çok isteyerek, severek tutmadım yani, sadece hani evliliğimi kurtarabilir miyim? Hala seviyorum, aşığım, o kadar bana ters gelen şeyleri yapmış olmasına rağmen seviyorum yani. Mantık devre dışı öyle söyleyeyim. Ya ben yine akşamında kalkıp kayınvalidemlere gittim. Onlar da bir anlam veremiyorlar, yani soruyorlar hiçbir şekilde cevap alamıyorlar, geçirilmiş cevaplar, sorular geçiriliyor. İstedikleri bir cevabı alamıyorlar oğullarından. Böyle iki arada derede bir tipim, yani şey, karambolde bir tipim yani. Ne işimden memnunum ne evimden şeyim, kalmak istemiyorum evimde, ne oraya yerleşmek istiyorum. Kurulu düzenimi, İstanbul'daki kurulu düzenimi, işimi ve evimi bırakıp gelmişim, içine düştüğüm ortam tam kaos yani hiçbir şey de halledemiyorum, yapamıyorum. Yaptığım şeyin de karşı tarafta karşılığı yok zaten, bir şeyi yok, anlamı yok. Aslında hani çoktan bitmiş bir şeyi sadece hani belki de karşı taraf vicdanını rahatlatmak için, belki de ailelerin baskısı vesaire. Bir şekilde hani bir şey yapılabilir mi diye geçirilmeye çalışıldı, yani durumu kurtarmak gibi bir şey.

Ben öyle Ankara'da bir buçuk ay yaşadım o şekilde. Bu olay gerçekleştikten sonra sanıyorum bir 10-15 gün daha kayınvalidemler de kaldım. Evime hiçbir şekilde gidemedim, bir gece bile kalamadım orada. Yerleşmedim, kolilerin hiçbirini açmadım. Sadece çamaşır yıkamaya filan gidiyordum, çamaşırını asıyordum, alacaklarımı alıyordum evden, duramıyordum çünkü. Duvarlar üstüme üstüme geliyordu, içim daralıyordu, hemen gidiyordum yarım saat böyle kendime ait hissetmediğim o ortamda kalıyordum, sonra çıkıyordum. Ya arkadaşına gidiyordum ya kayınvalidemlere gidiyordum. İşte bir yandan da çalışmaya çalışıyordum. İşte arkadaşım, “****” diye bir arkadaşım var Ankara'da, işte yurttan beri dostum olan, işte bana alternatifler sunmaya çalışıyordu, “işte yüksek lisans yap, bak şöyle yap, işte senin için fırsat olabilir,” hiçbirini gözüm görmüyordu yani. Kendimi böyle kandırılmış, oynanmış gibi hissediyordum. Bir şey, oyuncak gibi hissediyordum yani, kendim hazmedemiyordum yani, içime sindiremiyordum hani. Kendi istediğim bir hayatımdan vazgeçerek gelmişim ve bir şeyin içine düşmüşüm, bana ait olmayan bir hayatın içine düşmüşüm. İşyerinde de hani istediğim gibi gitmiyordu işler zaten. Dediğim gibi, yeni başlamış, mesleğe yeni başlamış bir hemşire muamelesi görüyordum. İstedğim kliniğe filan vermemişlerdi. O dalda tecrübem olmasına

karşın, kardiyoloji birimini istemiştim, kardiyoloji de ciddi tecrübem vardı şeyde, İstanbul'daki hastanede, baya yoğun çalışmışım, değerlendirilmedi bunlar ve gününbirlik bir kliniğe verildim ve memnun değildim yani. Bir buçuk ayın sonunda bir gün bir şey oldu. Televizyonda bir dini bir program vardı, yani aslında o tarz şeylere çok şey yapmam ama bir tane hoca konuşuyordu orada, kayınvalidem izliyordu programı hiç unutmuyorum. Hoca dedi ki, "bir Müslüman, o zaman Müslüman olarak yaşıyor muyum onu da Allah bilir ya, hiçbir zaman ümitsiz olmamalı" dedi. "Ümidini hiçbir zaman işte kırıp oturmamalı" dedi. "Her zaman" dedi "ümidini dik tutmalı ve bir şeyler için çabalamalı, hayatına sahip çıkmalı" filan gibilerinden bir şeyler söyledi. Belki de hani tetikleme, bazı kararlar almanıza şeyler böyle tetikleyici olur ya, orada o bana böyle bir itici güç gibi oldu. Beynimde bir ışık yandı yani. O anda orada yatıyordum, böyle şey bir şekilde baya bir depresif şekilde diyeyim artık. Bir karar verdim yattığım yerden dedim ki "ben bu hayatı istemiyorum, ben neden burada debeleniyorum?" Bu arada da eşim hiç arayıp sormuyor yani. Ne yapıyorsun ne ediyorsun filan diye. Zaten bitirmiş kafasında, ben de bunu anlamak istemeyen benim yani.

Dedim ki hemen..., arayıp sormuyor ne yapıyorsun diye o zaten bitirmiş kafasında. Ben de bunu anlamak istemeyen benim yani. Dedim ki hemen karar verdim, arkadaşımı aradım dedim ki "ben dedim böyle böyle İstanbul'a geri dönmek istiyorum." "Ya geldin" dedi "düzen kurdun o kadar yapma, etme" filan. İşte kayınvalideme söyledim O da dedi "nasıl olacak" dedi "sen geldin yapma, etme" filan. Ama ben kesin kararlıyım yani, hiçbir şey gözümde gözüküyor, hiçbir şey de zor gelmiyor o anda. Dedim ki "hayır," hemen şey yaptım, hastaneye gittim, istifamı verdim tıp merkezine. Onlar dediler ki "ya işte seni istediğin bölüme alalım seni şöyle böyle," "yok" dedim. Hiçbir şey gözüme gözükmedi, geri dönüşü olmayacak hiçbir şekilde kesin bir şekilde kararımı verdim. 15 dakikada istifamı verdim, dilekçemi yazdım çıktım. İstanbul'da görüştüğüm arkadaşlarım vardı, dostlarım, onları aradım, bir tanesi böyle şey, ikisi de arkadaşım evli çiftler. "Ben dedim hani geri dönüyorum." Onlar böyle özel hasta bakıyorlardı, evde özel bakılması gereken hastalara. Ben de dedim sizin gibi hasta bakmak istiyorum, en azından bir kurumda iş bulana kadar, hayatımı o şekilde idame ettirmek istiyorum. Tamam dediler onlar. Onların ekibine katıldım. Evdeki şey yaptım, evdeki alacaklarımı aldım, kayınvalidem mesela şey vardı, birkaç böyle takım filan vardı dedi ki "onları götürme dedi, sen dedi başkalarının evinde kalacaksın şimdi bir şey olmasın" dedi. "Yok yok" dedim. Bir tane bir iki kıyafetimi bıraktığımı hatırlıyorum, geri kalan her şeyimi topladım, zaten çoğu her şeyin bitmiş olduğunun ayırımındaydım. Bir bilet aldım İstanbul'a gittim. Ankara'daki evin kirasını vermeye devam ediyorum. İstanbul'da o arkadaşların ekibine katıldım, özel hasta bakmaya

başladım. Şey yaptım bu arada, başvurularda bulundum. İş başvurmasına. Onlardan cevap gelene kadar özel hasta bakmaya devam ettim. Bu arada, arada da işte eşimle ilgili haberler geliyor. İşte “****”da kalıyormuş. Arkadaşlarında kalıyormuş, işte hiçbir şekilde benimle iletişimi yok. Ailesi soruyor “aradı mı aramadı mı?” vesaire diye. Böyle bir şeydeyim, durumdayım. Sonra bir sınav açılacağından, açılacağını öğrendim Sağlık Bakanlığı’nın. Anadolu’da eleman temininde güçlük çekilen yerlerde çalıştırılmak üzere sağlık personeli alınacak diye. O sınava başvurduk arkadaşlarla. O sınava girdim, onu kazandım. Sinop’un Durağan diye bir ilçesine atanmışım. Tabi ki çok mutlu oldum, tekrar dedim hayatımın şeyini, dümenini kendim elime almışım, tekrar kendi hayatıma kendim yön verebileceğim, artık ne istediğimi ne yapmak istediğimi biliyorum.

Şey yaptım, geldim Ankara’ya. O evdeki eşyalarımızı bir arkadaşımınla birlikte topladık, bir de o arkadaşın babasının ayarladığı bir depoya yerleştirdik. İşte ev sahibine de kiramı verdim, şey yaptım, şeye gitmek üzere, Sinop’a gitmek üzere o arkadaşın evinde kalmaya başladım Ankara’da. Haber gelince, başlangıçları öğrenince Sinop’a gittim. Başlangıç yaptım. İşte orada devlet hastanesinde, küçük bir ilçe zaten, böyle kasaba gibi bir yerdi. Benim gibi yeni başlayan, yeni atanan arkadaşlarla beraber işte baya güzel günlerimiz oldu orada. Ev buldum kendime, geldim Ankara’daki eşyalarımı işte taşıdım, yerleştirdim, yani hayatımı bir döneme, başka bir döneme başlıyor gibi bir şey oldu. Adı gibi durağan bir hayat vardı orada da. Hiçbir sosyal aktivitesi olmayan, sadece hastaneden eve, evden hastaneye gidip geldiğimiz, bir tek pastanesi veya kafesi bile olmayan, şey gibi, kasaba gibi bir yerdi yani. İşte yeni atanan arkadaşlarla dostluklarımız, arkadaşlıklarımız oldu, onlarla birlikte ortak bir şeyler yapardık, işte çevreyi gezmelere giderdik filan. Hastane çok rahattı, iş yükü çok azdı. Ücret olarak da daha iyi ücret veriliyordu bize. Eleman temininde güçlük çekilen yer olduğu için derecelendirmeler vardı. En üst dereceden alıyorduk biz maaşlarımızı, iyiydi yani. Güzel dostluklarımız filan oldu orada da. Halen görüşüyorum, arkadaşlarım var. Tabi sonra biz kağıt üzerinde hala evli olduğumuz için eşime orada bir boşanma davası açtım, avukat buldum, kendisine de haber verdim. İşte dedim şu tarihte davamız var gelir misin? Geldi. Tek celsede 5 dakikada boşandık. O gün şeyden sonra yemeğe gittik boşanmamın şerefine, orada bir kız arkadaşı olduğunu öğrendim, böyle karnıma yumruk yemişim gibi oldu. Yemekten içmekten kesildim orada bir kötü oldum ama çaktırmamaya çalıştım. Dedim ki hala şeyim var, yani anlaşıldı duygularım devam ediyor. Biraz zor oldu, yani duygusal olarak bitirmek çok zor oldu ama mantık olarak düşündüğümde asla yürümeyeceğini biliyordum yani. Yapılacak tek şeyin hani bitirmek olduğunu biliyordum. Yani resmi olarak bitirdikten sonra bile duygusal olarak bitirmem neredeyse birkaç yılını aldı

diyebilirim. Üç yıl kesin var. Resmi olarak 5 yıl evli kaldık, fiili olarak 3 yıl diyeyim, üç buçuk yıl. Mesela boşandıktan sonraki günün ertesi günü bile hala ağlıyordum ve şey düşünüyordum, “bir yolu olamaz mı yani, ona burada bir iş bulsak hani burada bir hayatımız olamaz mı gibi saçma sapan bir şey düşünüyordum yani. Bir arkadaşım var Ankara’da, şey, “sen çok aşıktın, bunları hissetmen normal, çok aşırı aşıktın” filan diyor. Herhalde öyleymişim demek ki yani bu duygu zamanla azaldı, zamanla bitirdim. Şu anda mesela net bir şekilde şey yapabiliyorum aradan kaç yıl geçti 15-16 yıl oldu, çok yani çok travmatik herhalde benim için oldu uzun sürmesinden dolayı. Bir de hani o son dönem yaşadığım, hani biterken o kopuş anında kendimi değersiz hissetmem, yani o herhalde çok hırpaladı. Ya hem bunları hissediyorsunuz, değersiz hissettiriliyor size. Orada zaten sevmediği, sizinle birlikte olmadığı çok açık ama hala içinde o duyguyu besleyebiliyorsun, çok garip bir şey yani paradoks, ikilem, neyse işte adı.

Mesela o şeylerimi, yaralarımı oradaki hani küçük ilçedeki arkadaşlıklarım, dostluklarımla şey yapmaya çalıştım, sarmaya çalıştım. Böyle Ankara’ya 5-6 saat mesafedeydi. Ankara’ya geliyordum her fırsatta, işte Ankara’da ne bileyim bir arkadaşım var, dostum, onda kalıyordum, ona gidiyordum, birlikte işte özlediğimiz hayatı daha doğrusu benim oradayken özlediğim hayatı, faaliyetleri yapıp geri dönüyordum. Böyle kendimi şarj edip tekrar oraya dönüyordum gibi. İşte ne bileyim, sinemaya gidiyordum, tiyatroya gidiyordum, alışverişlerimi yapıyordum, işte sevdiğim restoranlarda yemeklerimi yiyordum. Kendimi şarj ediyordum, ondan sonra o köy gibi gelen yere, kasaba gibi gelen yere geri dönüyordum. Orada beni tek tutan hani arkadaşlarımdı. Orada bir buçuk yıl kaldım, sonra bize atama şansı verildi. Kardeşim ve ailesi şeydeydi, Konya’daydı. Konya’nın ilçesine şey vardı, kadro vardı, orayı yazdım oraya geçtim, puanla oraya atandım. O da Konya’nın Cihanbeyli diye bir ilçesi. Orada da dört buçuk yıl kaldım. Orası da yine küçük bir ilçeydi ama böyle etnik olarak Kürt kökenlilerin daha çok yaşadığı bir yerdi. Orada mesela diyaliz hemşireliği ile tanıştım, diyalizi ilk orada gördüm ve hemen karar verdim orada “ben bu işi çok sevdim, hemen ben bu işi yapmalıyım” dedim. Orada hemen diyaliz bölümünü istedim. Oradaki arkadaşlarla da hemen kaynaştık. Şey yaptı, sağ olsun başhekimle de görüşerek diyaliz bölümünde işe başladım. İşte kursa filan gittim, bu işin eğitimini aldım Konya merkezde. Dört buçuk yıl orada kaldım, orada baş hemşirelik filan da yaptım daha sonra.

Diyalizde de çalışıyordum, ikisini bir böyle götürdüm. Orada da hafta sonlarında işte izinli olduğum zamanlarda Ankara’ya 2 saattir, Konya’ya 1 saat, ya Konya’ya gidiyordum kardeşimgilin yanına, yeğenlerimin yanına ya da Ankara’ya gidiyordum, yine arkadaşlarımla yanına, yine şey, o sevdiğimiz aktiviteleri yapıyordum, işte hafta başında geri dönüyordum.

Oradaki hani şeyim daha iyiydi sosyal açıdan düşünecek olursak. Gene orada da yapacak herhangi bir aktivite yoktu. Eve kapanıyorduk, kapanıyordum daha doğrusu ben, işten eve, evden işe, tek yaptığım markete gitmek, işte kuaföre gitmek, işte alışveriş için dışarı çıkmak, başka da hiçbir şey yok, geri dönüyordum. Mesela spor filan yapmak istiyordum ama hiçbir şekilde yürüyüş yapabileceğimiz, rahat yürüyüş yapabileceğim bir alan yoktu. Eve koşu bandı, bisiklet filan almıştım, o tarz onlarla çalışıyordum. Böyle mesela Sinop'taki ilçede de oluyordu meraklı bakışlar, hep üzerimizde oluyordu. Konya'daki ilçede de bu Anadolu'da çalışırken bunları yaşadım mesela. Böyle ağır bir taciz vesaire, o tarz bir şey yaşamadım ama genelde böyle halk meraklıydı yani, yeni gelmiş hemşireleri ilçeye, onlar hep böyle herkes birbirini tanıyor ilçede, işte zaten çalışan hemşireleri tanıyorlar, çalışan personelin hepsini tanıyorlar. Biz onlar için yeniyiz, yeni bir merak konusu yani. İşte şey kaçımız bekârsız, kaçımız evliyiz onları merak ediyorlar. İşte nereliyiz onları merak ediyorlar yani öyle şeyler. Mesela şey, biz gitmeden daha işe başlamadan Sinop'tayken işte dokuz tane hemşire başlıyormuş işe. Yani sayımızı bile öğrenmişler. “İşte şu kadarı evliymiş şu kadarı bekârmış” filan gibi, böyle kahvede başka konuşacak konu olmayınca işte küçük yerlerin şeyi, handikabı. Biz bunu şeylerden öğreniyoruz, diğer orada bizden önce çalışıyor, çalışmaya gelen hemşire arkadaşlardan. Çünkü onlar da oradaki ne bileyim hastanede çalışan laboratuvar teknisyeni ile evli, röntgen teknisyeni ile evli, idari kadrodan birileri ile evli, onlar da halkla, kahvedeki kişilerle, halktan kişilerle diyalog halinde. Çoğu kişi zaten oralı, yerlisi, yani memur olmuş oraya atanmış, orada çalışmaya devam ediyor gibi. İşte yeni gelen bizler de orada merak konusuyuz. Bir de aldığımız ücret onlara göre daha dolgun, onlar normal devlet memuruydu biz sözleşmeli devlet memuruyduk, o zaman için orada eleman tutabilmek için fazla ücret ödeniyordu bize. Yani şey olarak o şekilde atanmıştık, eleman temininde güçlük çekilen yerlerde çalıştırılacak sağlık personeli diye geçiyordu şeyimiz açıklamasında. Bu da bir şey konusuydu, dedikodu konusu hani işte şu kadar para alacaklarmış, şöyleymiş, böyleymiş filan gibi.

Vallahi çok net şu an yok gibime gibi geliyor. Daha çok kadın olmamız herhalde yani kadın işte. Ya şöyle, evli arkadaşlar da vardı mesela bir tanesi oradaki yani oralı bir röntgen teknisyeni arkadaşla evlenmişti, hani bekâr olanlara böyle hani oğullarına kısmet arayan anne babalar için böyle yeni bir kapı, yeni bir fırsat ya, öyle bir gözle bakılma durumu olmuş olabilir. Hani orada daha önceden çalışan, temasta oldukları olan kişilerden hani bunla ilgili istihbarat alma, bilgi toplama gibi şeyler olabilir, hani o arkadaş da evli olan arkadaş da bir şekilde birisinin aracı olmasıyla o kişiyle hani evlenmişti. Böyle şeyler hani konuşuluyordu, dedikodusu çok yapılıyordu gibime geliyordu. Ben çok içinde olmayı sevmediğim için, ben zaten hani oraya

gittiğimde, Sinop'a gittiğimde resmi olarak evli görünüyordum. Eşim bilmem nerede, hani eş durumundan atama olamıyordu bizlerin çünkü çakılı personeldik. Ben hani o şeyin dışında kalıyordum, grubun dışında kalıyordum, şey olarak, evli gözüktüğüm için. Ama o arkadaşlar hani böyle kısmet bulunanlar oldu yani. İşte şöyle "şu kişinin şurada çalışan bir şeyi varmış, yakını varmış, işte devlet memuruymuş hani işte seni de görmüş acilde, beğenmiş ne dersin" filan gibi bu tarz şeyler oluyordu yani. Pek şey olmadı, yaşamadım ben. Saygı duyuluyordu genelde, halk böyle şey değildi, çok nankör değildi, bir de ben mesela özel hastanede çalıştıktan sonra gitmiştim oraya. Böyle daha özel hastane kültürünü almış olmanın verdiği bir şeyle herhalde şey yapıyordum. Serviste yatan hastalara mesela ilaç dağıtılacak, en azından ağızdan alınması gereken ilaçlar, daha önce çalışan gruptan hani böyle görmedikleri davranışları görünce bilakis çok memnun oluyorlardı. İşte ilaçları avuçlarına koyuyordum, işte ağızlarına veriyordum, suyunu ellerine veriyordum, böyle bir şey görmemişler yani. Biz hani özel hastane kültüründe birazcık buna dikkat edildiği için bu mesela çok hoşlarına gidiyordu, teşekkür ediyorlardı, işte "Allah razı olsun kızım, şöyle, böyle" dualar ediyorlardı filan. Acilde de aynı şekilde. Ama şey gördüm orada, böyle küçük yerde kompleks vakalar olmadığı için belli şeyler, işte pansuman, enjeksiyon, o tarz şeyler böyle sıradanlaşmış uygulamalar var. Ekstra mesela böyle bir şey geldiğinde, vaka geldiğinde hemen sevk ediliyor, hiçbir şekilde bir müdahalede bulunulmuyor, zaten uzman doktor da çok az. Bir tane kadın doğum uzmanı vardı, o da gitmek için gün sayıyordu yani. Gidemiyordu, istifa ederek gitti, hatta tahini çıkmıyordu, orada eleman bulunmuyordu, uzman doktor yok. En yakın ilçe Boyabat'tı, oraya sevk ediliyordu sürekli hastalar. Düşün, kalp krizi gelmiş müdahale edecek doktor yok, sadece pratisyen doktor var, ambulansa atılıyordu başına bir tane hemşire konuluyordu, gidiyordu vakalar. Ya böyle bir ortamdı, sadece reçete yazılıyordu, böyle işte belli idrar yolu enfeksiyonu olana antibiyotik, işte bel ağrısı olana ağrı kesici, böyle sıradanlaşmış vakalar vardı. Onlarla müdahale ediliyordu. Komik şeyler, belki komik değil ama bizim normal çalışma hayatında karşılaşmadığımız orada karşılaştığımız komik şeyler de oluyordu. Atıyorum, bir gün bir doktor arkadaşı şey de bayılmış, poliklinikte, haberi geldi, dedi ki fenalaşmış filan. Hani bunu böyle elde taşınan sedyeler var, hani tekerlekli olmayan o şekilde sedyeye koyup getirmiş personel arkadaşlar, bizde de bir tane "****" çalışan pratisyen bir doktor, oradan istifa etmiş tekrar başvurmuş, işte maaşı fazla diye aynı bizim gibi çakılı personel olarak başlamış, böyle yaşını başını almış baya meslekte şey, en az bir 20 yılını geçirmiş doktor arkadaş. Geldi işte müdahale edecek, işte böyle gayet şey, bir halk ağzıyla konuşuyor filan bizimle. "****" diyor, gardaşım diyor, gendinde misin diyor o bayılan doktor arkadaş. Omuzlarından sallıyor filan, böyle şey yapıyor, müdahale bu şekilde yani. Çok komik, belki trajikomik yani yapması gereken orada ne bileyim popilerin refleksine

bakmak, işte nabzına bakmak, ne bileyim solunumunu dinlemek vesaire, ilk yapılacak şeyler bunlar yani. Halktan bir dil olunca. Sonra şey dedi, oksijen takacaktık, işte oksijen mesela biz gönderirken derler ki işte, hekim bize istemde bulunurken dört litre böyle dakikadan gönderelim, işte nazal gönderelim veya maske ile gönderelim diye belirtir yani. O da dedik ki, o doktor arkadaş oksijen dedi, açalım dedi, tazyikli gitsin dedi, orada yıkıldık gülmekten mesela. Böyle komik şeyler yaşanıyor. İşte taşra hastanesi yani. Ama uzman hekimin olmaması, işte böyle belli kalıplaşmış şeylere müdahale eden hekimlerin olması bazı şeyleri aksatıyor tabi ve oradaki halk, hani bilinçli de olmasa hani sonuçları kötü olabilecek şeyler yaşanıyor. En azından ne bileyim bir kalp krizi olsun, daha acil vakalar olsun çünkü coğrafik koşullar da şey, en yakın hastane Boyabat'ta. Orası da en nihayetinde bir ilçe hastanesi, bir şehir merkezine gitmesi gerekiyorsa en yakın yer Samsun veya Sinop ve iki saatten az sürmüyor yani. Yol o arada hani hastayı kaybedebiliyorsunuz vesaire. Zorlu koşullar, biraz da biz mesela arkadaşlarla bahsederdik “orada birimizden birine bir şey olursa hani gerçekten çok sıkıntı, inşallah başımıza böyle bir şey gelmez, birbirimize mukayyet olalım” filan gibi konuştuğumuz zamanlar olurdu.

Her neyse yani bu koşulları düşündüğümüzde Konya'nın Cihanbeyli İlçesi daha şeydi, coğrafi olarak daha kolay. Yani en azından ne bileyim, Konya'ya 1 saat uzaklıkta ve yolu şey değil, kötü değil sadece kışın kötü oluyordu. Orası da işte şey olarak, hani kapalı bir şeyde, kutuda yaşadığım bir şeydi, ilçeydi yani. Sosyal aktivitelerimi şehir merkezinde yapıyordum, orada sadece çalışma ve evde kalma şeklinde gidiyordu. İşte bazen de işyerinden, hani o ilçede yaşayan, o ilçede, o ilçeden olan arkadaşlarımız da oluyordu tabi. Onların, hani bazen onlarla birlikte pikniklere filan gidiyorduk ve her konuda mesela yardımcı oluyorlardı. Ev bulma olsun, taşınma olsun, bir şey halledilecek ne bileyim, bir şey alınacak sağ olsunlar hala görüştüğüm arkadaşlarım var. İşte ne bileyim, değişik şeylerde, görevlerde, idari görevlerde olsun mimar arkadaşım var, ambulans şoföründen bir abi var mesela görüşürüz yani. Anadolu halkı zaten bu konuda çok şey, verici yani gerçekten kadir kıymet biliyorlar. Mesela burada yeri gelmişken bir değerlendirme yapayım. Şehir merkezindeki aynı şeyi hissedemiyoruz, burada beklenti daha fazla sağlık personelinden. Orada küçük bir şey yaptığımızda bile mutlu oluyorlar, teşekkür ediyorlar, ne bileyim, dua ediyorlar. Ama burada küçük bir şey yaparak çok memnun edemeyebiliyorsunuz, burada beklenti daha fazla. Oradaki insanlar daha mütevazı ve daha çok vericiler dediğim gibi, daha küçük beklenti içindeler, daha o şekilde. Orada ben dört buçuk yıl kaldım, Cihanbeyli'de ve anladım ki ben bu çakılı kadroyla hani İzmir'e gelmeyi hep hayal ediyordum, düşünüyordum, gelemeyeceğim. Dedim tekrar sınava gireyim. KPSS sınavına girdim,

işte aldığım puanla atandım. 2009 yılında buraya geldim. Burada işte diyalize başladım, sertifikam olduğu için hani diyalize başlamam sıkıntı olmadı. Bir ara yoğun bakımdan filan başlatırlar mı filan diye korktuğum da oldu ama. O şekilde 2009 Ağustos ayında başladım. O zamandan beri orada çalışıyorum, aynı işyerindeyim. Önce geldiğimde bir buçuk ay kadar oranın hemşire lojmanında kaldım, ailem de Ödemiş'te olduğu için köye gidip geliyordum ara sıra. Sonra taşındım işte “***” mahallesine iki sene sonra, şimdi bu oturduğum evi satın aldım.

2012 yılından beri burada çalışıyorum, pardon oturuyorum. Bir buçuk yıldır bir tane kedişimiz var. Ev arkadaşım kalıyorum, o da lojmanda kalıyordu normalde. Sonradan beraber çok ortak vakit geçirmeye başladık, dedim hani “İstersen gel beraber kalalım.” O da zaten şeydi, istiyordu. Beş altı yıl oldu sanıyorum tam tarihini hatırlamıyorum ama 2015-2016 yılı galiba, beş yıl olmuş o zamandan beri ev arkadaşım birlikte kalıyorum. O benden 16 yaş küçük, iyi anlaşıyoruz, beraber seyahatlere gitmeyi çok seviyorduk hala daha seviyoruz. Pandemi nedeniyle biraz ara vermiş durumdayız. Ülke dışına da çok gittiğimiz oldu. Ülke içinde de geziyoruz.

Şu an emekli olmama beş yıl kaldı, hesaplara göre öyle. Emekli olduktan sonra kendime ait bir toprak istiyorum, şöyle ekip biçebileceğim kadar bir arazisi olan, içinde evi olan. Yeri çok şey değil, hani öyle deniz kenarında olsun, bu olsun, şu olsun değil, verimli olsun, böyle rahat edebileceğim mutlu, huzurlu yaşayabileceğim bir yer olsun istiyorum. Böyle tarımsal, zirai ilaç kullanmadan, böyle doğal şeyler yetiştirebileyim ve onlardan beslenebileyim, dostlarıma işte ikram edebileyim veya paylaşabileyim. Öyle bir hayat istiyorum. Gezebileyim istiyorum emekliliğimde. Böyle bir emeklilik hayalim var. Şu an iki tane kedişimiz var evde, onlar mesela evdeyken hani bahçeli bir evde daha rahat ederler diye düşünüyorum, onun için hani öyle bir bahçeli ev hayali kuruyorum. Onlar için de iyi olacak. Ayda bir diyeyim, ayda bir ailemin yanına gidiyorum, böyle iki üç gün kalıyorum, onlarla vakit geçiriyorum genelde bu aralar. Böyle, pandemi nedeniyle başka yaptığım bir aktivite yok. İnşallah pandemiden sonra gezmelerimize devam edeceğiz. Başka şu an için aklıma bir şey gelmiyor ama senin sormak istediğin bir şey varsa cevaplayabilirim. Bu arada tahmin ettiğimden çok sürdü.

Ben şey düşünüyorum, 90'lı yıllarla kıyaslıyorum. Hep konuşuyoruz mesela Ankara'da daha serbest, daha sorunsuz, daha o baskıyı hissetmeden yaşadığımı hatırlıyorum, hem yurt hayatımda olsun hem de öğrencilikten sonraki hayatımda ama burada aynı rahatlığı şu an için belki yaş ilerledikçe insan daha mı acaba böyle düşünüyor, evriliyor bilmiyorum, bunu tam kestiremiyorum. Ama mesela en azından oturduğum apartmanda komşu bazında düşünecek

olursam Şu an kendimi o kadar Şey hissetmiyorum, serbest, rahat hissetmiyorum. Yani mesela konuŐmak için bir Şey aradıklarını hissediyorum, böyle bir baskı hissediyorum içimde. En bariz Şunu Şey yapayım. Geçen mesela arkadaŐımla birer bira imiŐtik, dedim ki hani “bunları çöpe, Şey pne koyalım, görünmesin, malzeme vermeyelim.” Yani onu hissettim, o baskıyı hissediyorum. Ama mesela Ankara’da böyle bir Şeyi hiç hissetmedim. Hiç hiç yani. Bu herhalde dönemle alakalı bir Şey diye düşünüyorum. Bunu en az hissetmemiz gereken yer İzmir. Semt olarak düşündüğümde Şeydeyim Bayraklı’dayım. Böyle Şey bir yerde de oturmuyorum. Ne bileyim, muhit olarak yani mesela üniversitelere yakın, daha Şey bir ortam olduğunu düşünüyorum. Nasıl adlandırayım bilemedim. Yani böyle hani g, daha çok köylerden g alan, daha kırsal kesimin yaşadığı bölgeler de var ya İzmir’de, öyle bir Şey de değil, muhit de değil demek istedim aslında. Çok yanlış ifadelendirmek istemedim. O yüzden hani burada bunu hissediyor olmak bana Şey geliyor, dönemle alakalı olduğunu düşünüyorum. Biz muhafazakrlaŐıyoruz herhalde. Doğru mu söyledim kelimeyi? Bunun verdiği bir Şey olsa gerek, sonuç diye düşünüyorum. İzmir’de onun dışında, İzmir’de kadın olmak güzel bir Şey aslında. Bahsettiğim hani Anadolu’da isteyip de işte Şehir merkezlerine giderek yaptığım o aktivitelerin hepsini rahat bir Şekilde yapıyorum. O yönden çok güzel. Bisiklet kullanabilmek, bisiklet binebilmek, sokaklarda hani trafik derdini bir kenara bırakarak söylüyorum, o olmasa daha iyi olurdu tabi, güzel kullanamazdım. Orada yürüyüş yapmak için bile baya ilçenin dışına çıkıyorduk. Onu da çok yapmıyorduk yani bira defa yaptık. O dediğin bakıŐları üzerimde hissetmek, o baskıyı hissetmek.

Bir arkadaşım vardı, “kzn baktığı trene baktığı gibi bakıyorlar” derdi, çok Şey bir dil olacak ama “hepsinden nefret ediyorum” derdi yani. Böyle Şey yapardı, çok isyankrdı. Resmen böyle hani sen rahatsız, senin rahatsız olduğunu bilerek böyle anlamsız bir Şekilde yani bakıyor, bakıŐını senden evirmiyor. Mesela burada bazen böyle bakıŐları üzerimde hissettiğinde ben Şey yapıyorum artık, ben de ona bakıyorum böyle rahatsız edici bir Şekilde. Bir süre sonra o bakıŐını deėiŐtiriyor, başka yöne bakmaya başlıyor. Yani orada bakıŐlarından rahatsız olduğumu, bakmaması gerektiğini ifade ediyorum. Anlıyor yani ama orada öyle bir Şey olmuyordu ya, bakmaya devam ediyordu. Ben bir de herhalde konuşmaya, dedikodu yapmaya çok müsait ortamları olduğu için malzeme vermek istemiyorsun. Evet, herhalde tam olarak bu, hani Şu an olsa belki Şey yapabilirdim, “aman ne derlerse desinler ya, bilmiyorum yapabilir miyim de zaman zaman aklımdan geçerdi ama eyleme dökebilir miydim bilmiyorum. O konularda galiba çok güçlü bir insan değilim, böyle biraz çevrenin bana Şeyini, düŐüncelerini filan, etrafın düŐüncelerini filan önemsiyorum galiba hani. Orada da onu yaşadım muhtemelen.

Sonuç olarak aslında hani çok benim bildiğim bir çevre değil, yabancı bir çevre, hani ne olursa olsun ama bir kimliğim var, orada hastanede çalışan bir hemşiresin hani. Belki alttan alta şey bile olmuş olabilir yani, o da şimdi aklıma geldi, hani hemşirelerin bir toplumun gözünde şeyi var ya bilindik, o bir gün istemediğimiz, sevmediğimiz bir şey değerlendirmesi, belki ona meydan vermemek için, malzeme vermemek için hani o şekilde şey yapmış olabiliriz. Kendi aramızda konuşurduk hani “şöyle yapıyorlar, böyle yapıyorlar, işte böyle şeyler niye oluyor ki, aslında şöyledir böyledir” eleştirisini dibine kadar yapıyorduk yani. Aslında hani çok takmamaya da çalışıyorduk, birbirimizi yüreklendiriyorduk da ama hani ortam başka bir şey, yapacak bir ortam yok yani. En fazla dediğim gibi şehrin dışına çıkıp yürüyüş yapabiliyorduk baharlarda başka şey yok, bir de belediyenin bir tane şeyi vardı orada, tesisi vardı, böyle içinde hiçbir şeyi olmayan, bir kere gidip orada çocuk bahçesinde salıncağa bindiğimizi hatırlıyorum. Yetişkinler için de değildi herhalde o salıncaklar, çocuklar içindi. Kimsecikler yoktu ortada, salıncak bindiğimizi hatırlıyorum ya yaptığımız tek şey bu.

Ben... Vallahi bu çok yönlü bir şey biraz, bizim meslek böyle kolay erişilebilir bir meslek gibi sanki biraz onun verdiği bir değersizleştirme şeyi olabilir. ... gözünde de çünkü şey, parasız yatılı sınavları vardı eskiden, işte ortaokuldan sonra liseyi, meslek lisesi olarak okuyorsunuz, hemen meslek sahibi oluyorsunuz. Yani kişiliğiniz, kimliğiniz oturmadan mesleğin içinde buluyorsunuz kendinizi ve tam ne istediğinizi bilmeden mesela evleniyorsunuz, çoluk çocuğa karışıyorsunuz, maniple edilmeye açık, kolay maniple edilebilir bir yaşta oluyorsunuz diye düşünüyorum. Bir üniversite mezunu olsaydı, mesela hani 21 yaşında mezun oluyoruz veya 22 yaşında üniversiteden, biraz daha üniversite okumuş olmanın getirdiği dünya görüşünüzdeki şeyler, farklılıklar, vesaireler o hakikaten çok önemli yani. Bir üniversite hayatını yaşamış olmak. İnsanın ciddi anlamda gözünü açıyor, göremediklerinizi görüyorsunuz. Hani mesela ben bahsettim yani 80’li yıllarda, hani okuldayken çok apolitik bir şekilde büyüdüğümüz için ya çoğu şeyi üniversite hayatında, yurttan veya sonrasında öğrendim bazı şeyleri. Onun gibi, yani meslek lisesinden mezun olup hayatın içine karışınca çalışma hayatının içine birtakım şeyleri farkında olmadan, hani zaten çevrenin de baskısıyla, belki ailesinin de baskısıyla, işte zaten kız çocuğusunuz, tek başınıza maazallah kalırsanız adınız çıkar, işte ne bileyim dedikodunuz çıkar filan, hemen başı bağlanacak, evlenecek, çoluk çocuğa karışacak. Yani toplumun getirdiği şey bu.

Bu son zamanlarda kırılmaya başlandı yani. Ne bileyim, son belki bir 15-20 yıldır, ama onun öncesinden 80’li yıllarda, 90’lı yılların başında, 2000’lere filan kadar bu şey vardı yani. Üniversiteye, üniversiteli hemşirelerin çalışma hayatında daha fazla yer alması, meslek lisesi

şeylerini, eğitimlerinin daha ikinci planda kalmaya başlaması bir de ben hani bunu da çok gurur duyarak söylüyorum. Birçok arkadaşım yüksek lisans yaparak, hani eğitimlerini daha da fazla taçlandırıyorlar, daha da fazla şey yapıyorlar, arttırıyorlar, üzerine koyuyorlar, daha nitelikli insan gücü yetişmeye başladı. Bu da hani dediğim gibi ne istediğini bilen meslektaşlarımız oluşmaya başladı, hani ben ne istiyorum hani ve onlar daha kolay manipüle edilemiyorlar artık, yönlendirilemiyorlar, çünkü ne istediklerini biliyorlar, ne istiyorlarsa, meslek hayatlarında olsun ya da özel hayatlarında olsun ona göre bir şeylerin peşinden gidiyorlar. Ama yani dediğim gibi, diğer guruptaki arkadaşlar yani yaşları gereği, hani eğitimleri gereği hepsini tabi şey yapamıyorum, mesela meslek lisesinden mezun olup üniversite eğitimi alan arkadaşlarımız da var. Keşke hepsi bu şansa sahip olsa. Ama küçük yaşta meslek hayatının içine atılmaları ve evlilik hayatının içine girmiş olmaları ondan dediğim gibi. Hem bu şey, toplum baskısı nedeniyle hem aile baskısı nedeniyle herhalde o görüş, o halkın gözündeki hemşire şeyi, işte algısı o dönemlerden gelen bir şey aslında. Ben bunu mesela okurken bazen arkadaşlarımdan, yeni tanıştığım o kişilerden filan duyuyorum “aaa hemşireleri hiç sevmem, hastaneye gidince işte bağırmaclarını filan” şey yapıyorum. Ben bile bunu duymaktan nefret ediyordum yani okurken. Hani okurken bunu mesleğimden nefret etme şey yapıyordu. Zaten okulu da çok severek okumadım ben, belki de bunun altında şey var, algı var. Bunu, mesela mesleğimi seçerken hiç düşünmedim, böyle bir şey çok yoktu yani. Zaten böyle hastaneye gitme olayı da çok yoktu. Böyle bir işe sahip olacak kadar hastane deneyimim de yoktu zaten. Ama işin içine girince, bazı kişilerden böyle geri dönüşler alınca, bu şey oluşmaya başladı, böyle bir şeyin varlığını öğrendim, fark ettim. O benim, o bile benim şey fikrimi kırıyordu. O mesleğin içine girince orada bir birey olarak, bir hemşire olarak değer görünce çalışma arkadaşlarımdan orada kendimi daha şey hissettim, iyi hissettim. Ama okurken bunu hiç hissetmedim. Hep bizi böyle şey yaptılar, empoze ettiler yani aslında “****” eğitimi gerçekten çok iyiydi. O konuda şey yapamam yani, hiçbir zaman haklarını yiyemem. Meslek olarak, meslek erbabı olarak çok iyi yetiştirildik. Belki de bunu da kırmak istiyorlardı, o toplumdaki ön yargıları. O yüzden bize mesela hocalarımızın sıkça söylediği şeyler, “doktorlara ora dışında hiçbir bağımlılığımız yoktur, bazı şeylerin kararını siz vereceksiniz, aldığımız eğitimin, şeyini meyvelerini kullanacaksınız, bilgilerinizi kullanacaksınız, bilgilerinizi her daim tazeleyeceksiniz, üstüne koyacaksınız, siz şu anda çok temel bir eğitim aldınız, üzerine sürekli koyarak eğitiminizi sürekli bir şekilde arttıracaksınız” filan diye bu hep kulağımıza küpe oldu yani. Hep bunu aşladılar bize. Bilmiyorum cevap oldu mu? Böyle şey oldu “Yasemin’in Penceresi” gibi oldu. Şaka bir yana.

Ya bilmiyorum geriye dönüp bakmak, bazı şeyleri hatırlamak ne bileyim bunu sağladığını düşünüyorum kendime. Bazı şeyler vardır, tabi hepsini hatırlamam mümkün değil. Ama tabi ki hayatımızın o dönüm noktaları ve o dönüm noktalarında yaşadığımız duygusal değişiklikler veya neyi yapabildiğiniz veya neyi yapamadığınız bunları tekrar görmek, değerlendirmek bugünkü şeyimizle, bugünkü aklımızla değerlendirmek, geriye dönüp bakmak bence güzel bir şey. Yani mesela o evlilik yaşantımı bitirirken daha dirayetli ol derdi herhalde. Ama şu an duygularımdan arınmış olarak konuşuyorum, o zaman onları bana yaptıran oradaki duygularımdı. Zaten farkındaydım mantığımla hareket etmediğimin. Ama arkadaşlarım hani bana çok telkinlerde bulunmuştu, “durum ortada, sen görüyorsun bunları, sen bunları hak etmiyorsun, sen bunları aşabilecek durumdasın, sen neden böyle yapıyorsun, yapabilirsin,” çok destek oldular bana ama ben bir türlü hani o eşiği geçemedim. Biraz uzun sürdü o eşiği geçmem. Belki dönüp baktığımda o eşiği daha kısa bir zamanda geçmem, geçmek için daha ne yapabilirim diye bakardı herhalde daha şey oldu, yani orada sevdiğin insanı kaybetmek korkusu insana saçma sapan şeyler yaptırabiliyor. Bugün onu yaşamaktan çok uzağım, aynı şeyi yaşayabilir miyim bilmiyorum bir daha kimseyi öyle sevmedim. Tabi hani şu anda hani o duygulardan arınmış olduğum için bu cümleleri kurmak çok kolay da geliyor olabilir bana. Ama en azından orada hani, çünkü hayatımın en verimli yıllarıydı belki de. Ben hani birtakım duyguların peşinde biraz fazla zaman harcadığımı düşünüyorum ve orada daha kolay silkinip kendime geliyorum. Daha öncesinden hayatıma yön verebilmiş olmayı çok isterdim yani. Onu söyleyebilirim. Bir de mesela ben söylemedim, meslek hayatıma başladığım zaman İngilizce öğretmenliğini çok istemiştim. İngiliz Dili ve Edebiyatı okuyabilmeyi tekrar, hani çalışırken dershaneye gidip İngilizce kursuna gitmiştim iki sene filan. Sınava girmiştım, tabi istediğim bölüm olmadı ama İtalyan Dili ve Edebiyatı Bölümlerini tutuyordu. İtalyanca filan bilmiyordum ama arkadaşlarım o zaman tavsiye etmişlerdi. İngilizceye o zaman takılıp kalmıştım. Mesela şimdiki aklım olsaydı o bölümleri yazıp okumayı isterdim. Bambaşka şeyler açılabilirdi, yollar önümüzde, onları teptim mesela ayağımın tersi ile diyeyim. Tek bir şeye böyle takılıp kalmamak lazım. Yani değişik alternatifler olabilir, yeni fırsatlar olabilir orada, onları da görebilmek lazım. Ben o konularda biraz zayıfım herhalde. Onu mesela isterdim, o da küçük bir pişmanlık yani diyeyim.

Vallahi büyüdüğüm yıllara göre insanlık anlamında söylemem gerekirse her şeyin çok yozlaştığını düşünüyorum. Bu kapitalist sistemin her şeyi, nasıl söyleyeyim, bitirdiğini, artık geri dönülemez olduğunu düşünüyorum. Ne bileyim, insanlık, hani insanlık anlamında düşündüğüm zaman olmayı, eskideki gibi 80’li yıllardaki belki de 70’li yılları bilmiyorum ama

naif mahalle hayatının olduğu, insanların birbirine destek olduğu, güzel hoş sohbetlerin, paylaşımların olduğu Şeylerin çok uzaklarda kaldığını, yani bu apartman hayatında kapı kapı... kapılarımız böyle yan yana ama ne kadar soğuk yaşamlar yaşıyoruz, birbirimize belki de düşman oluyoruz. Hiçbir Şey, samimi paylaşımımız yok. Mesela bana bu çok Şey geliyor acı geliyor. Onu mesela Şey buluyorum, çok kötü yani. Şey katlanılamazmış gibi geliyor. Sonra bu her Şeyin doğallıktan, doğallığını yitirmesi hiçbir Şekilde mesela verdiğimiz tepkilerin, hiçbir Şekilde yerine ulaşmaması, yani ne bileyim, atıyorum işte, Kaz Dağları'ndaki Şey için bile ne bileyim imza toplanıyor Şöyle oluyor, böyle oluyor ama yani hukuksal Şeyleri oluyor, hiçbir Şekilde Şey olmuyor yani. Hani bir yaptırımı yok. Sonuçta o Şirket madenini açıyor, ağacını kesiyor, yol yapılıcaksa yapılıyor, bilmem hani sizin bireysel olarak yaptığımız bu karşı koyuşlar tepkiler hiçbir Şekilde anlamı yok. Ben belki de bunların Şeyi, daha farklı olmalı tepkisi ama onu yapacak, gösterecek Şey yok şu anda, ortam yok. Susturulmuş ve korkutulmuş durumdayız. Bir 5-10 yıl sonra içecek su bulamayacağız ve biz bunun hiçbir Şekilde farkında değiliz. Bunlar bana böyle çok Şey geliyor, ümitsizlik veriyor yani böyle Şey dşnyorum zaman zaman hani dünya zaten 40-50 yıl içinde belki de 20-30 yıl içinde yaşanılabilecek bir yer olmaktan çoktan çıkmış olacak. Hani lm o kadar da korkunç bir Şey olmasa gerek filan gibi dşndğm Şeyler oluyor, zamanlar oluyor. Yani içecek su bulamayacağız, nefes alacak bir ortam bulamayacağız sadece rantın işlediği, paranın değer gördüğü bir Őeydeyiz ortamdayız. Hiçbir Şekilde gzelliklerimize değerlerimize sahip çıkamıyoruz sadece üzülüyoruz, oturuyoruz bana çok Şey geliyor korkunç, acımasız geliyor yani çok acıklı geliyor. Acımasız olan karşı taraf da bana çok Şey geliyor üzüntü veriyor gerçekten. Twitter'da bir iki haber görmüştüm üzülüyorum elimde değil yani. Şey yapıyorum ümitsizliğe kapılıyorum. Politik olarak Şey olarak dşndğmde de değişen hiçbir Şeyin olmadığını dşnyorum hani 40'lı bu çok partili hayatın başladığından beri Türkiye'ye türlü türlü kötülükler yapılmış her dönem farklı farklı yapılmış zamanla bu aşamaya kadar gelmişiz yani her durumda karlı çıkan biz olmamışız, karşı taraf olmuş ben bu kadar saçmalık, aptallık diyeyim artık nasıl olabilmemiş ben anlayamıyorum. Gerçekten çok basiretsiz insanlar tarafından herhalde ynetilmişiz diye dşnyorum. Tarımda verilen tavizlerden tutun da işte maden sahalarına kadar her Şeyde dşnebiliriz yani dşnn ki ne kadar verimli topraklarınız var ama size kota koyuluyor istediğiniz bir ürünü istediğiniz miktarda yetiştirmiyorsunuz, dışa bağımlı hale geliyorsunuz. Sizin iftciniz sürekli ezilirken başka ülkelerin iftileri çok kazanıyor. Refah içinde yaşıyor sadece iftilere değil çalışanları da emeklileri de ama bizim kaderimiz hiçbir Şekilde değişmemiş yani. Atıyorum 60'lı 40'lı yıllarda 50'li yıllarda neyse gene aynıyız daha modern bir Şekilde yaşıyoruz daha belki acımasız Şekilde yaşıyoruz daha farklı Őekillerde sokuşturuluyor bazı Şeyler ama bir Şekilde aynı Şeyleri

yaşıyoruz yani. Yine refah seviyemiz düşük, bilinç seviyemiz düşük, uyutuluyoruz yani ve olanlar oluyor ve biz hep seyrediyoruz hiçbir şekilde toplum olarak hiçbir şeye dönüştüremiyoruz müdahale edemiyoruz. Yani aslında bununla ilgili çok daha fazla şey söylemek isterim ama bu kadarı genel olarak söylemek istediklerim bunlar yani çok detaya inmeyeyim vakit çok oldu herhalde saat 3 saat olacak neredeyse. İki buçuk saat mi oldu? Yok ben sadece hani bazı şeyleri daha iyi ifade edebilmeyi isterdim diye düşünüyorum, ama bazen böyle şey kalıyorum, kısır kalıyorum o konularda herhalde, hala böyle tam olarak kendimi rahat hissedemiyorum, hani o senle, araştırmayla alakalı değil, birisiyle bu tüm düşüncelerimi görerek rahat bir şekilde konuşmaya çok alışkın değilim herhalde. O yüzden. Kendimle alakalı bir durum yani.